SLOVO PRAVDY

3 2019

Kristova súdna stolica
strana 2

Anjeli
strana 6

Vzory odvahy: Gedeon
strana 14

Dobré zvesti z neba
strana 29

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 3/2019 Ročník XVIII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

KRISTOVA SÚDNA STOLICA 2

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (7) 4

ANJELI (5) 6

KRISTOVA OSOBA (15) 9

OTÁZKY MLADÝCH (5) 11

OTÁZKY A ODPOVEDE: „Oblečte si“ Pána Ježiša Krista 12

Evanjelium v 1. Mojžišovej: PRVÉ POZVANIE 13

VZORY ODVAHY: GEDEON 14

Evanjelium v knihe zjavenia: POSLEDNÝ KRÁĽ 16

PÍSMO (2) 17

PRETRVANIE SVEDECTVA
ZHROMAŽDENIA V 21. STOROČÍ (2) 20

Podobenstvo o nespravodlivom správcovi:
SKUTOČNÁ HODNOTA PEŇAZÍ 22

POŽEHNANIE DÁVANIA 24

CIEĽ ZASĽÚBENIA 26

MOC JEHO NÁVRATU 27

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 29

KRISTOVA SÚDNA STOLICA

William Skates

Ako kresťania sme boli „povolaní z temnoty do Jeho nádherného svetla“. Svet je stále čoraz viac tmavší a Pán môže prísť do povetria kedykoľvek. V každej chvíli môže zaznieť Jeho výkrik: „Nože vstaň, moja priateľko, moja krásna, a poď!“ (Pies. 2:10), to povolanie „k odmene horného povolania Božieho v Kristu Ježišovi.“ (Fil. 3:14) do Jeho plnosti, a tak budeme vytrhnutí do nášho domova. Potom tiež budeme musieť predstúpiť pred súdnu stolicu.

Súdna stolica, alebo béma patrila medzi dobre známy pojem v starovekom Ríme. Pôvodne to bol stupienok, alebo vyvýšené miesto na schodoch, na ktorom sedel ustanovený sudca. Keď súdil Pilát Ježiša, tak sedel na béme. Aj Pavla priviedli pred Galliona, ktorý sedel na béme, mieste oficiálne určenom na vykonávanie súdu (Skut. 18:12).

Kristova súdna stolica sa v epištolách spomína dvakrát – v liste Rimanom (14:10) a Korinťanom (2. Kor. 5:10), a veriaci v týchto mestách dobre vedeli, o čo ide.

Aký charakter má súd pred súdnou stolicou?

Hriechy veriacich boli už v minulosti súdené na Golgote a už sa nikdy na ne nebude prihliadať (Jána 5:24; Rim. 8:1). V súčasnosti však môžeme byť vystavení súdu, ktorého cieľom je poslušnosť voči nášmu nebeskému Otcovi. Nejde teda nevyhnutne o trest, ale o výchovu, káznenie, aby sme mohli mať „podiel na jeho svätosti“ (Žid. 12:10). Aj v prípade napomínania môže ísť o preventívny krok, aby nás tak ochránil pred ďalším zlyhaním alebo pádom. Ale súdna stolica Kristova je stále budúcnosťou a týka sa predovšetkým nášho života v službe, „aby si jeden každý odniesol to, čo načo vykonal skrze telo“ (2. Kor. 5:10).

Kto na tejto súdnej stolici sedí?

Každý súd má svojho sudcu. Na Golgote to bol Svätý Boh, ktorý súdil môj hriech. My ho z nášho každodenného života poznáme ako milujúceho Otca, ktorý nás napomína a karhá. Pri súdnej stolici to bude Pán Ježiš Kristus, kto posúdi moju službu. Je hlboko zainteresovaný na mojom osobnom svedectve, a práve preto On posúdi, ako ju vidí Jeho očami.

Na Golgote som bol v Adamovi odsúdený ako hriešnik. Počas každodenného napomínania som súdený ako syn v Božej rodine. Pri Kristovej súdnej stolici budem súdený, aby sa ukázalo, nakoľko som bol verný ako Pánov služobník.

Čo sa pri Kristovej súdnej stolici bude hodnotiť?

Naše mysle

„A ty prečože súdiš svojho brata? Alebo aj ty, prečo pohŕdaš svojím bratom? Lebo sa všetci postavíme pred súdnou stolicou Kristovou.“ (Rim. 14:10).

Tento text ukazuje, že sa Pavel zaoberá veľmi citlivými otázkami, ktoré sa týkajú konzumácie určitých potravín a dodržiavania určitých dní. Tieto záležitosti boli bezvýznamné, ale spôsobovali spory medzi svätými. Preskúmajme na základe týchto slov, ako sme mysleli na druhých a ako sme s nimi zaobchádzali.

Nemáme právo kritizovať alebo pohŕdať tými, ktorí vnímajú podobne bezvýznamné záležitosti odlišne od nás. Na jednej strane je ich možné označiť ako „formálne“, na druhej strane ako „úzkoprsé“, ale rozhodne nie

sú užitočné. Budeme sa zodpovedať Bohu. Nie ja vám, ani vy mne. Neodvažujme sa privlastniť si Kristovu, Bohom ustanovenú úlohu sudcu; to nie je naše právo. „Lebo nato Kristus i zomrel i vstal i ožil, aby panoval i nad mŕtvymi i nad živými.“ (Rim. 14:9). Nikto nebude na túto schôdzku meškať. On bude sedieť a my pokorne stáť, bezmocní na tom niečo zmeniť, keď bude skúmať, ako sme sa pokúšali zasahovať do jeho právomoci a pošliapali jeho výsadu, ako sudcu.

Naše úmysly

„A tak nesúďte ničoho pred časom, dokiaľ nepríde Pán, ktorý aj osvieti skryté veci tmy a zjaví úmysly sŕdc, a vtedy bude mať jeden každý chválu od Boha.“ (1. Kor. 4:5).

Pavel už skôr uviedol, že nie je schopný správne posudzovať svoje vlastné pohnútky. Je tu zjavný konflikt záujmov. A rovnako nemôžeme ani správne posúdiť ostatných. Pán pozná aj veci ukryté v tme. Pozná vnútorné myšlienky našich sŕdc. On ohodnotí tieto tajomstvá a skryté úmysly dokonale. „Vtedy bude mať jeden každý chválu od Boha“, lebo to, čo je pre Neho, má večnú odmenu.

Naše spôsoby alebo správanie

„A preto sa aj všemožne snažíme, aby sme, buď že dlejeme doma v tele buď že sme von z domova, jemu sa ľúbili. Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby si jeden každý odniesol to, čo načo vykonal skrze telo, už či bolo dobré či zlé.“ (2. Kor. 5:9–10). Každý z nás sa pred Ním musí postaviť, akoby sa obrátil naruby a vidieť veci tak, ako skutočne sú, bez akéhokoľvek pozlátka. Bude to hlboko osobné skúmanie, každý bude pred Kristom stáť sám. Bude sa hľadať iba odpoveď na otázku, či sme urobili niečo užitočné, alebo niečo vôbec nepoužiteľné?

Naše materiály

„jedného každého dielo vyjde najavo, pretože to ten deň ukáže, lebo sa zjaví v ohni. A jedného každého dielo, aké ktoré je, sám ten oheň zkúsi.“ (1. Kor. 3:13).

Tí, ktorí učia v zhromaždení, sú pod priamym dohľadom, ale v zásade to platí aj pre všetkých, ktorí Mu slúžia. Všetko preverí nebeský oheň (posudzovanie za účelom schválenia). Ak dielo neobstojí pri skúške ohňom, potom táto osoba utrpí stratu a nedosiahne odmenu.

Aké odmeny budú udelené pri Kristovej súdnej stolici?

Za to málo, čo sme pre Neho tu na zemi urobili, dostaneme zodpovedajúcu odmenu.

On vynahradí svojmu ľudu všetky vynaložené náklady, obetovaný čas, talent i poklady, až do najmenších detailov.

Pamätajte na päť rôznych korún:

- Neporušiteľná koruna, ktorá je v priamom kontraste s pominuteľným vavrínovým vencom zeme (1. Kor. 9:25).
- Koruna radosti – koruna víťaza duše (1. Tes. 2:19).
- Koruna spravodlivosti pre tých, ktorí túžia po Jeho príchode (2. Tim. 4:8).
- Koruna života za trpezlivé očakávanie na Neho v skúškach (Jak. 1:12).
- Koruna slávy pre pastierov, ktorí boli príkladom pre stádo (1. Pet. 5:4).

On udelí aj pochvalu: „Dobre, sluha, dobrý a verný“. (Mat. 25:21)

V Jeho kráľovstve bude našou odmenou právo podieľať sa na Jeho správe a zodpovedne vládnuť. Moje miesto v Jeho kráľovstve je závislé na tom, ako naložím s tým, čo mi tu dal. Kiež by nás táto pravda povzbudila k tomu, aby sme Mu dali celé naše ja bez výnimky!

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (7)

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

7. Miestny zbor zvestuje Božie pravdy

Vzťah medzi Bohom a pravdou je pre väčšinu kresťanov zrejmý. Boh je prameňom pravdy: Božia pravda je úplná pravda a bez Boha nemôže byť žiadna pravda. S princípom Biblie a pravdy súhlasí väčšina ľudí. Boh, ktorý je pravdou, sa zjavuje vo svojom inšpirovanom, neomylnom slove – „Tvoje slovo je pravda“ (Jána 17:17). Neodmysliteľné spojenie medzi miestnym zborom a pravdou, ktoré bude predmetom tohto článku, nie je všeobecne známe.

Vysvetlenie Pavlovho podobenstva

Najjasnejšie vyjadrenie Biblie o tomto životne dôležitom predmete sa objavuje v 1. Tim. 3:15, kde sa zbor nazýva „stĺpom a pevnou postaťou (základom) pravdy“. Čo to však znamená? Pilier zvyčajne drží nejakú konštrukciu. Od staroveku však piliere slúžili aj ako objekty, na ktorých môžu byť vyvesené verejné oznamy, aby ich všetci mohli vidieť a čítať. Tento druhý zmysel dobre vystihuje aj význam tohto verša a pomáha rozlišovať medzi „pilierom“ a „základom“. Postať je „podstavec“ alebo „základňa“, na ktorej sa môže niečo bezpečne postaviť, alebo oprieť. To, že sú na tomto mieste práve tieto dve slová použité spoločne, objasňuje siedmy účel miestneho zboru: existuje, aby zvestovalo (pilier) a zachovávalo (základ) Božie pravdy.

Čo je zahrnuté pod týmto slovom „pravda“? Jim Allen uvádza:

Výraz „pravda“ (v 1. Tim. 3:15) … nie je obmedzený len na jeden aspekt pravdy. Je to to, čo je zjavené v Kristovi, ktorý je pravdou, vo svedectve o ňom. Všetky aspekty absolútnej pravdy tak majú byť zachované v súvislosti s Jeho osobou a dielom (s ohľadom na Evanjelium), pokiaľ ide o Jeho zámer a svedectvo v tejto dobe (s ohľadom na Cirkev) a Jeho zasľúbený návrat a kráľovstvo (s ohľadom na Eschatológiu).

Inými slovami, miestny zbor má za úlohu udržiavať a svedčiť o každej Božej pravde. Je zbytočné pozerať sa na inštitúcie spoločnosti – vládu, akademickú obec, súdnictvo a tlač, aby obhajovali Božiu pravdu. Dokonca aj kresťanstvo, napriek svojim historickým vierovyznaniam, svojim veľkým synodám a teologickým seminárom, je úplne presiaknuté každou formou omylu a kompromisu. Aký prostriedok teda Boh využíva v tejto dobe na zvestovanie, zachovanie a odovzdávanie Jeho pravdy? Miestny zbor. Žiadny iný subjekt neoznačil za „stĺp a pevný základ pravdy“. Pamätajte na to, že vo svete chaosu, omylov a tmy sa každý miestny zbor schádza k menu Pána Ježiša, a jeho účelom je, aby bolo Bohom vybudovaným majákom a baštou pravdy.

Skúmanie historických záznamov

Záznamy Nového zákona svedčia o tom, že prví kresťania jasne chápali a uvedomovali si hodnotu tejto kolektívnej zodpovednosti voči pravde. V deň, keď začalo svedectvo miestneho zboru, si čítame toto:

*„A tak tí, ktorí ochotne **prijali** jeho slovo, dali sa **pokrstiť**, a **pripojilo** sa toho dňa okolo troch tisícov duší. A **zotrvávali** v **učení apoštolov** a v spoločnom bratskom **obcovaní** a pri **lámaní***

***chleba** a na **modlitbách**." (Skut. 2:41–42).*

Štruktúra týchto dvoch veršov sa zameriava na štyri skutky a štyri skutočnosti, ktorých poradie je v každom prípade úmyselné a významné (zvýraznili sme ich v predchádzajúcom citáte). Tieto štyri skutky ustanovujú základný „poriadok", ktorý sa má opakovať zakaždým, keď niekto prijíma evanjelium. Po prvé, človek prijme správu evanjelia; po druhé, pokrstí sa; po tretie, pripojí sa k zboru; po štvrté, vytrvalo pokračuje ďalej. Nasledujúci verš zdôrazňuje to, v čom vytrvalo pokračovali, pričom každej z týchto vecí predchádza určitý člen: najprv učenie apoštolov; po druhé, spoločenstvo; po tretie, lámanie chleba; po štvrté, modlitby (pozn. prekl. v našom jazyku nepoužívame určité členy, ale z kontextu je zrejmé, že ide o tých istých apoštolov, spoločenstvo, lámanie chleba a modlitby spomínané v predchádzajúcich veršoch).

Pozorne si všimnite prvú položku. Čo to znamená vytrvať v učení apoštolov? Učenie apoštolov pozostávalo zo slov učenia, ktoré nám zanechali 12 apoštoli. Pre nás dnes, keď je Biblia dokončená, je učením apoštolov celé jej učenie, tento posvätný záznam Božej pravdy, ktorý sa nazýva Písmo, „… vieru, raz ta danú svätým." (Júdu 3). Každý brat i sestra v prvom miestnom zbore (v Skutkoch 2) usilovne pokračoval v biblickom učení a dodržiaval ho. To samozrejme znamená, že sa tieto pravdy učili, uchopili ich a vážili si ich. Predstavte si však na chvíľu takéto zhromaždenie „oddaných a vytrvalých" milovníkov pravdy v Jeruzaleme prvého storočia. Aký bol ich charakter? Boli „stĺpom a pevným základom pravdy"! Vnímajú takto ľudia aj zbor, ktorého ste súčasťou? Ste známi ako milovníci, zvestovatelia a obhajcovia pravdy?

Skúmanie historickej praxe

Nie je ľahké postarať sa o to, aby si zbor zachoval svoj charakter ako „stĺp a pevný základ pravdy". Je to zodpovednosť starších i ďalších obdarovaných bratov, aby neprestajne zostávali pod pôsobením Božieho Slova a Jeho napomínaním, pretože plnia úlohu uvedenú v 2. Timoteovi. Miestny zbor by mal byť „centrom učenia" celej Božej rady, kde sú veriaci dobre vyučovaní, a ktorí vedia, čo znamená „Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohate vo všetkej múdrosti;" (Kol. 3:16). Je nepravdepodobné, že by zbor vystavený nedostatku dobrého učenia mohol prosperovať. Pavel pamätal na to, že keď sa zbor schádza, každý má mať pripravené slovo učenia a „všetko nech je na vzdelanie" (1. Kor. 14:26).

Štyri skutočnosti, ktoré Skutky 2:42 spomínajú, sú v dvoch pároch. Biblia to jasne uvádza: „A zotrvávali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obcovaní (prvý pár) a pri lámaní chleba a na modlitbách (druhý pár)". Spôsob, akým je toto učenie Biblie a spoločenstvo spojené do párov, je veľmi dôležitý. Ukazuje to, že učenie apoštolov vzniklo v takom spoločenstve, ktoré milovali a vyučovalo ho. „Spoločenstvo" v 42. verši nie je určené iba na to, aby mali niečo spoločné, ako sa to spomína vo veršoch 44-46. Takéto spoločenstvo (koinonos) je ich združením a partnerstvom v duchovných veciach – jednotou ducha, ktorú bolo možné v tomto zhromaždení vidieť.

Spoločenstvo v Skutkoch 2:42 nebolo iba nejakým „konečným výsledkom ich snaženia". Toto spoločenstvo nebolo iba výsledkom toho, že s ním súhlasili, bolo to niečo, na čom sa jednoznačne zhodli. A ich teologická jednota im umožnila mať zmysluplnú praktickú jednotu. A tak je to aj dnes. Iba vtedy, keď sme jednotní v pravde, môžeme spoločne zvestovať a brániť túto pravdu! Učenie teda skutočne zjednocuje.

Spája veriacich, ktorí majú spoločnú lásku k pravde a túžbu zostávať v nej. Akýkoľvek pokus o „spoločenstvo“, ktorý sa odchyľuje od učenia Biblie – „učenia apoštolov“ – nie je biblickým spoločenstvom.

Ak má byť zbor pilierom a základom pravdy, potrebuje nielen zdravú výživu a učenie Biblie po celý rok, ale musí si tiež zachovávať oddelenie od chybného učenia a falošných učiteľov (Zjav. 2:12–17). Pavel prirovnáva falošné učenie ku „kvasu“ (kvasinkám) a varuje, že „Málo kvasu nakvasuje celé cesto.“ (Gal. 5:9). Zbory si preto musia dávať pozor na to, koho prijímajú do spoločenstva a komu umožňujú učiť. Pamätajte na to, že spoločenstvo s človekom je spoločenstvo s jeho učením a tým, ktorí veria niečomu, čo je v rozpore so zdravým učením, je potrebné sa vyhnúť (Rim. 16:17).

Ako sa prejavuje toto spoločenstvo v učení? To nás privádza k druhej dvojici skutočností – „lámaniu chleba“ a „modlitbám“. Tieto výrazy sa týkajú Pánovej Večere a modlitebných zhromaždení. Naše zotrvávanie si preto vyžaduje obidvoje. Ich obsahom je to, čomu veríme, i to, čo konáme – a tieto dve skutočnosti nie je možné nikdy oddeliť. Tak napríklad všetci, ktorí majú podiel na lámaní chleba a modlia sa počas modlitebných zhromaždení, by mali celým srdcom veriť učeniu apoštolov a dodržiavať ho.

Jeden bod na záver: pravda by sa nemala vyhlasovať a obhajovať – mala by sa odovzdávať nasledujúcej generácii. Apoštol Pavel hovorí: „A to, čo si počul odo mňa…, zver to verným ľuďom, ktorí budú schopní aj iných učiť.“ (2. Tim. 2:2). Nech tu aj po našom odvolaní z tejto zeme zostane pevne stáť stĺp a postať pravdy!

(Pokračovanie nabudúce)

ANJELI (5)

William M. Banks, Škótsko

SATANOVA KARIÉRA – MINULOSŤ, PRÍTOMNOSŤ A BUDÚCNOSŤ

ÚVOD

Satan bol najväčšou zo všetkých stvorených bytostí. On je „najvyšší z padlých anjelov.“ Tak, ako aj iní anjeli, aj on má svoju vlastnú osobnosť (emócie, vôľu a inteligenciu). Podľa Chafera má štyridsať rôznych mien alebo titulov, z ktorých najznámejšími pomenovaniami sú Satan (odporca); had (ľstivý); Lucifer (syn rána); drak (moc); diabol (ohovárač) a Apollyon (ničiteľ).

STVORENIE, PÔVODNÉ POSTAVENIE, A SATANOV PÁD

Je takmer nespochybniteľné, že Eze. 28:11–19 sa zaoberá Satanom a toto je pravdepodobne dôvod, prečo sa v 12. verši hovorí o „trúchlospeve“. Úvodné verše, 1–10, opisujú „vojvodu Týru“, zatiaľ čo verše 11–19 už hovoria o „kráľovi Týru“. Je samozrejme jasné, že kráľ má väčšiu moc ako knieža, ale to neznamená, že vojvoda je úplne bez moci! Ten sa však robí rovný Bohu: „Ja som Bôh, na stolici Božej sedím“ (v. 2), čím predstavuje „človeka hriechu“ z 2. Tes. 2:2–4 a rovnako,

ako drak, je mocou, ktorá stojí za človekom hriechu, takže je aj „král'" duchovnou mocou stojacou za trónom „vojvodu"!

Slová, ktoré sú vo veršoch 11–19 použité, nemôžu byť pravdivé pri obyčajnom človeku: „plný múdrosti", „dokonalý v kráse" a „pomazaný cherubín" (a to sme vymenovali iba niektoré z tam uvedených označení). Napriek všetkým týmto výsadám, „Bol si dokonalý… dokiaľ sa nenašla pri tebe neprávosť". Čo sa stalo, že sa obraz takto náhle zmenil?

Satanovo stvorenie

To, že Satan je stvorenou bytosťou, je potvrdené na dvoch miestach (v. 13 a 15). Presný čas, kedy sa to stalo, sa však nikde neuvádza (jednoducho to nevieme), ale vieme, že k tomu došlo pred stvorením vesmíru. Podľa Joba 38:4–7 existoval už v čase, keď Boh „… zakladal zem" a „… spolu plesali hviezdy rána a keď jasali všetci synovia Boží".

Pôvodné postavenie Satana (v. 12–15)

Na opis tejto najväčšej zo všetkých stvorených bytostí sa používajú skutočne výnimočné slová; „Ty si pečaťou úmernosti, plný múdrosti a dokonalý čo do krásy" (v.12). Jeho výnimočnú krásu naznačuje použitie superlatívov jazyka. Iné preklady uvádzajú slová: „Bol si signatárom dokonalosti" (anglický preklad biblie), „hotový vzor" (Bullinger). Na tomto mieste sa vyskytuje pôvodné hebrejské slovo „súčet", ktoré sa iba na dvoch miestach prekladá ako „vzor"; druhé takéto miesto je v Eze. 43:10.

Ďalšie detaily, ako napr. „V Édene, v záhrade Božej…" (v. 13), sú pravdepodobne odkazmi na Satana. Skutočnosť, že ho Písmo prirovnáva k deviatim drahým kameňom (v. 13), opracovaným a vsadeným do zlata potvrdzuje, že ide o obraz Satana v rajskej záhrade. Práve tento žiarivý lesk bol dôvodom, prečo mal prístup k Eve v podobe ohnivého hada (ten žiariaci – ako „anjel svetla" 2. Kráľ. 11:13,14 – pozri predchádzajúci článok). Tieto drahé kamene je možné porovnať s tými, ktoré mal v náprsníku najvyšší kňaz a všimnúť si rozdiely medzi nimi. V náprsníku sa ich nachádzalo dvanásť (2. Moj. 28:15–21) a v Novom Jeruzaleme je ich tiež dvanásť (Zjav. 21:19,20).

Vyváženie štruktúry veršov až po prvú polovicu 15. verša naznačuje jeho ďalšie vlastnosti. Neodmysliteľný hudobný diadém chvály: „… práca tvojich bubnov a tvojich píšťal bola v tebe;" určený na uctievanie Stvoriteľa (v. 13). Ako „…. veľký (v origináli pomazaný, vyvolený, pozn. prekl.) cherubín zastierajúci" (v. 14) bol jedným z ochrancov a strážcov Božej svätosti (porovnajte: cherubíni, ktorí prikrývajú zľutovnicu, 3. Moj. 25:20). Do tohto vysokého postavenia ho ustanovil Boh (v. 14). Keďže bol „… bohom na svätom vrchu" (v. 14), mal prístup k Božiemu trónu, pretože tento vrch je v podstate sídlom Božej autority (Žalm 48:1; 2:6; Iza. 2:2), aby bola chránená a obhajovaná. Keď sa hovorí o prechádzaní „… medzi ohnivými kameňmi" (v. 14), zdôrazňuje to Jeho blízkosť, svätosť a slávu (porovnajte 2. Moj. 24:10,17). Jeho záverečným hodnotením je dokonalosť „… vo svojich cestách", ako o tom píše začiatok v.15.

Všetky tieto verše spoločne predstavujú žiarivý obraz výnimočnej bytosti absolútnej krásy a dokonalosti, s neobmedzeným prístupom k Božiemu trónu a ochotnému prinášať Bohu poctu a chválu najvyššej kvality. A tak nie sme pripravení na ďalšie vyhlásenie: dokonalosť nemala trvať – „… až do"!

Satanov pád (v. 15–19)

Práve sa mal udiať prvý hriech vo vesmíre; „… dokiaľ sa nenašla pri tebe neprávosť" (v.15). Všimnite si použité slovo: našiel; pred vševedúcim Bohom nie je možné nič ukryť. Bližšie určenie času pádu Satana nie je nikde

uvedené. Vieme, že sa to muselo stať medzi stvorením vesmíru v 1. Moj. 1:1 a príbehom pádu človeka v 3. kapitole 1. knihy Mojžišovej. Muselo sa to stať po ukončení Božieho diela na šiesty deň stvorenia, pretože po jeho dokončení „… Boh videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré“ (1. Moj. 1:31). Je zrejmé, že ak by Satan v tomto čase zhrešil, nemohlo by byť všetko veľmi dobré! Obdobie medzi 1. Moj. 1:31 a 3:1 sa zdá byť pomerne krátke, a predsa bolo dostatočne dlhé na to, aby sa počas neho našla neprávosť!

Zatiaľ čo časový rámec nie je možné definovať presne, tri dôvody pádu sú podrobne a jasne uvedené v Eze. 28:16–18, kupectvo (tovar, zisk), pýcha a neprávosť. Na každú z týchto vecí reaguje Boh dvojitou odozvou a opakuje „ja“ spôsobím, pričom niektoré z tých odoziev sa ešte len majú realizovať v budúcnosti.

Prvý dôvod – kupectvo (a násilie) (v. 16)

Slovo kupectvo sa vo v. 5 a 18 prekladá aj ako „nelegálne kšeftovanie“ a nachádza sa aj v 12. verši 26. kapitoly, pričom v Starom zákone sa nachádza štyrikrát a vo všetkých prípadoch v súvislosti s Týrom, ktoré vtedy bolo obchodným hlavným mestom tej oblasti. Možno to tiež naznačuje, že sa spolu s inými (anjelmi) podieľal na urážlivom očierňovaní Stvoriteľa a vytvorili proti nemu skryté, nečestné spojenectvo.

Prvá reakcia

„Preto ťa… odpracem z vrchu Božieho“ (v. 16) – už nemal mať žiadne ďalšie úzke spojenie s trónom. Aj to najvyššie je možné ponížiť a pravdepodobným dôvodom k tomu je podvodné obchodné konanie (zisk).

„… a odstránim sprostred ohnivých kameňov“ (v. 16) – už nebude možné, aby bol v blízkosti slávy a bol jej svedkom. Po tom, ako násilím zničí ostatných, má byť zničený aj on sám. Pre nás z toho plynie slávne poučenie: „Ak niekto kazí (poškvrňuje) chrám Boží, toho skazí Boh, lebo chrám Boží je svätý, ktorým ste vy“ (1. Kor. 3:17).

Druhý dôvod – pýcha a porušenie (v. 17)

Tento dôvod je jednoznačný, „Tvoje srdce sa povýšilo… skazil si svoju múdrosť.“

Druhá reakcia

„Na zem ťa hodím“ (v. 17) – potom sa už viac nebude chváliť: „Pýcha človeka ponižuje ho;“ (Prísl. 29:23); „Pred skrúšením chodí pýcha a pred pádom povyšovania sa ducha.“ (Prísl. 16:18).

„dám ťa pred kráľov“ (v. 17) – „Príde pýcha, príde i hanba;“ (Prísl. 11:2).

Tretí dôvod – zneuctenie (v. 18)

Tu máme priamočiare a jednoznačné vyhlásenie: „… nespravodlivosťou… poškvrnil si svoje svätyne“.

Tretia reakcia

„… vyvediem oheň sprostred teba; ten ťa strávi“ (v. 18) – prameňom, z ktorého vychádza takýto komplexný súd, je samotný zdroj problému (jeho vnútorné uvažovanie). Spomeňme si: „Ale ak sa navzájom hryziete a žeriete, hľaďte, aby ste neboli jedni od druhých strávení.“ (Gal. 5:15).

„Obrátim ťa na popol“ (v. 18) – nezostane nič: „Pamätaj teda odkiaľ si vypadol, a čiň pokánie a čiň prvé skutky; ale ak nie, prídem rýchle na teba a pohnem tvoj svietnik s jeho miesta, keď neučiníš pokánia.“ (Zjav. 2:5).

Celkovú reakciu pozorovateľa je možné zhrnúť slovami: „Všetci, ktorí ťa znali medzi národmi, budú sa desiť nad tebou; budeš na hrôzu, a nebude ťa nikdy viacej až na veky.“ (v. 19). Podrobnosti sú uvedené v Zjav. 20:10.

(Pokračovanie nabudúce)

KRISTOVA OSOBA (15)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho neporušiteľná bezúhonnosť (2)

Minulý mesiac sme videli, že náš Pán Ježiš Kristus, keď bol tu na zemi, žil život úplne bez hriechu. Na záver sme poznamenali, že nielen nevykonal hriech, ale zároveň bola a je absolútne vylúčená čo i len možnosť, že by hrešil. To sa nazýva Jeho „bezúhonnosť“. Uvažujme teraz o tom, ako o tejto skutočnosti svedčí Písmo.

Niekoľko novozákonných listov porovnáva Pána Ježiša s prvým človekom, Adamom a zdôrazňuje ich rozdiely. V 15. kapitole 1. listu Korinťanom sa nazýva „druhým človekom“ a „posledným Adamom“ na rozdiel od „prvého človeka Adama“ (v. 45, 47).

Jednu vec však majú Adam i Pán Ježiš spoločnú – práve to, že keď boli na tomto svete, obaja boli bez hriechu. To nie je možné povedať o nikom inom. Pokiaľ však ide o bezúhonnosť, bol medzi nimi obrovský rozdiel: Adam bol nevinný, no Pán Ježiš bol svätý.

Adam bol stvorený do stavu „nevinnosti“. Predtým, ako do rajskej záhrady vstúpil had, nemal o hriechu žiadnu vedomosť, ani skúsenosť s ním. Bol však schopný hrešiť a ako dobre vieme, aj to urobil (1. Moj. 3). Písmo naznačuje, že medzi jeho stvorením a upadnutím do hriechu, kvôli zvodu pokušenia, neuplynul veľmi dlhý čas.

Na rozdiel od toho, Pán Ježiš bol (a vždy bude) „svätý“. Takto ho anjel Gabriel opísal Márii (Luk. 1:35). Písmo nám Adama nikdy takto nepredstavuje, a to ani pred jeho pádom.

Slovo „Svätý“ vystihuje to, čím je Pán Ježiš vnútorne. Znamená oveľa viac, ako iba „nevinný“. Nie je to len tým, že On bol bez hriechu, ale že nemal žiaden potenciál hrešiť, ani nemohol cítiť žiadnu túžbu po hriechu. Sú chvíle, keď sme my (hriešnici) náchylní k hriechu, aj keď ho skutočne nevykonáme. U Pána Ježiša Krista to tak však nebolo. On nemohol mať ani žiadnu náklonnosť k hriechu. Toto všetko je zahrnuté v slove „svätý“.

Niektorí ľudia s tým nesúhlasia a tvrdia, že zachránení hriešnici sú tiež označovaní ako „svätí“, a to ako vo význame ich postavenia (napr. „Preto svätí bratia, účastníci nebeského povolania“, Židom 3:1), tak i prakticky (napr. „Buďte svätí, lebo ja som svätý“ 1. list Petra 1:16). Hovoria teda, že nie je možné dokazovať bezúhonnosť Pána Ježiša pomocou tohto slova, pretože sa používa aj pre ľudí, ktorí sú zjavne hriešni.

Aká je odpoveď na tieto výhrady? Áno, pokiaľ sa o veriacich hovorí, že sú „svätí“, je to v súvislosti s ich postavením, pretože si nás Boh oddelil; dôvod, pre ktorý to na nás platí je ten, že to za nás urobil Kristus; teda nie preto, že by sme to mali vrodené (zdedené po našich predkoch). V tomto zmysle sme rozhodne neboli „svätí“ v čase, keď sme prišli na svet (a ako môžeme vidieť, ani Adam). Naše sväté postavenie nám bolo darované. Naopak, Pán Ježiš je a vždy bol svätý.

A zatiaľ čo je možné každého veriaceho všeobecne označiť za „svätého“, v reálnom živote je to pravdivé prinajlepšom iba do určitej miery. Mali by sme byť svätí – na rozdiel od neveriacich – a byť svätejšími. Ale ani ten „najsvätejší“ veriaci nie je oslobodený od hriechu, alebo schopnosti

hrešiť. Iba Pán Ježiš je „svätý“ v absolútnom zmysle.

Pri pohľade na túto vec z iného hľadiska je Jeho bezúhonnosť nevyhnutným dôsledkom Jeho božstva. V predchádzajúcich článkoch sme videli, že On je Boh, a že Jeho božstvo sa nezmenšilo Jeho príchodom na svet. Nie je možné, aby Boh hrešil, ako to potvrdzujú mnohé miesta Písma. Uvažujme len o jednom: „Boha nemožno pokúšať na zlé, a tiež ani sám nepokúša nikoho“ (Jak. 1:13). Toto je absolútne vyhlásenie, ktoré nepripúšťa žiadne výhrady. Je rovnako pravdivé o Synovi, ako aj o Otcovi. A bolo tak isto platné v čase, keď bol na zemi, ako i predtým ako na ňu prišiel, ale i teraz, keď sa vrátil do neba. Myšlienka, že Kristus si môže zachovať svoje božstvo a zároveň byť schopný hrešiť, je neudržateľná.

Niektorí ľudia môžu na základe týchto riadkov namietať: obhajujete bezúhonnosť Pána Ježiša na základe skutočnosti, že Boh nemôže byť pokúšaný zlom. Môžeme si tiež čítať, že Boh nie je unavený (napr. v Iza. 40:28), ani nespí (napr. v Žalme 121:4), ale Pán Ježiš sa unavil a spal. Môžu teda tvrdiť, že si nemôžeme byť istí vyhlásením, že je Pán bezúhonný len na základe toho, aký je Boh.

Táto námietka je však založená na neschopnosti rozlišovať morálne vlastnosti od tých, ktoré sú charakteristické iba pre telo. Ako sme videli v predchádzajúcich článkoch, keď Pán Ježiš prišiel na svet, plne si zachoval všetky morálne vlastnosti Boha, pričom sa ocitol v podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou ľudského života, ako je únava a spánok. Preto je vporiadku prijímať ako pravdivé výroky, ktoré hovoria o morálnych charakteristikách Boha, zatiaľ čo je zrejmé, že tie, ktoré sa týkajú iných fyzických vecí, pre neho neplatia (ako napr. „ktorého nevidel nikto z ľudí, ani nemôže vidieť“, 1. Tim. 6:16).

Uvažovali sme o bezúhonnosti Pána Ježiša Krista tým spôsobom, že sme ho porovnávali s Adamom a že je tiež dôsledkom Jeho božstva. Obidve tieto skutočnosti sú spojené v 6. kapitole knihy proroka Izaiáša, ktorý vidí Pána na „vysokom tróne a povzneseného“. Celá táto pasáž je charakteristická najvyššou svätosťou; Serafíni si zakryli svoje tváre a nohy a úctivo volali: Svätý, svätý, svätý, Hospodin Zástupov (v. 2, 3). Jána 12:41 nám hovorí, že Izaiáš vtedy videl Pána Ježiša. Tu teda máme svedectvo o obidvoch veciach, ako o Jeho absolútnej svätosti, tak aj o Jeho božstve. Z oboch hľadísk je pre nás ohromné vidieť jeho bezúhonnosť.

V nasledujúcej časti, ak Pán dá, budeme uvažovať o svedectve Jeho vlastných slov i listov apoštolov, potvrdzujúcich Jeho bezúhonnosť.

„A budeš pamätať na všetky cesty, ktorými ťa viedol Hospodin, tvoj Bôh, toto už štyridsať rokov po púšti, aby ťa ponížil, aby ťa zkúsil, aby sa zvedelo, čo je v tvojom srdci, či budeš ostríhať jeho prikázania a či nie.“ (5. Moj. 8:2)

Už si sa niekedy zamyslel nad svojím životom, prečo prišli niektoré ťažké veci? Náš čas na tejto zemi je skúšobným miestom, aby sa ukázalo, či všetko, čím sme, oddáme svojmu Kráľovi a milujúcemu Spasiteľovi, alebo či budeme hľadať náš dočasný zisk a šťastie. „… tým, ktorí ho snažne hľadajú, je odplatiteľom“ (Žid. 11:6).

OTÁZKY MLADÝCH (5)

Alan Summers, Škótsko

Môžem piť alkohol?

Podľa môjho názoru by sme nemali piť alkohol, aj keď v Písme nenájdeme verš, ktorý by hovoril: „Nemal by si piť víno“. Je potrebné vedieť, že víno sa v biblickej dobe používalo. V Starom zákone sa Nazareji zriekali požívania alkoholických nápojov. Svojím sľubom sa dobrovoľne zriekli nároku robiť to, na čo by inak mali právo. V zhromaždení si počas Pánovej pamiatky aj dnes odpijeme hlt vína. Podľa Luk. 22:20 je potrebné používať víno počas Pánovej pamiatky, pretože toto víno je obrazom krvi Pána Ježiša. V čase predtým, ako farmaceutický priemysel vyvinul tabletky proti bolesti žalúdka, alebo lieky na poruchy trávenia, používalo sa víno aj za týmto účelom. Súhlasil s tým aj apoštol Pavel v 1. Tim. 5:23. Nie je teda možné tvrdiť, že Písmo úplne zakazuje pitie vína.

Je však potrebné povedať, že Biblia absolútne odmieta opilstvo (Efež. 5:18) a kladie veľký dôraz na triezvosť (1. Tim. 3:2,11; Tít. 2:2,4,6). Víno a iné alkoholické nápoje sú omamné látky a majú tendenciu podkopávať triezvosť, aj keď sa užívajú v malých množstvách. Ak sa užívajú vo väčších množstvách, spôsobujú opitosť. Keďže nemáme žiadny príkaz piť víno pri inej príležitosti, ako pri Pánovej Večeri a keďže existuje veľa iných spôsobov, ako uhasiť smäd bez požitia alkoholu, najjednoduchším spôsobom, ako zostať triezvy, je vyhnúť sa pitiu alkoholu.

Vo Veľkej Británii je alkoholizmus obrovským problémom. Domnievam sa, že ak víno alebo pivo môže viesť k zlému správaniu a ak sa ľudia, majúci náklonnosť k alkoholizmu môžu stať alkoholikmi, najrozumnejšie je úplne sa zdržať alkoholu. Biblia, ako aj každodenné skúsenosti ukazujú, že to môže spôsobiť zármutok a hanbu. Noe bol dobrý človek. Ale napil sa vína, opil sa a nasledovala tragédia (1. Moj. 9:21).

Svet si neuvedomuje dôležitosť triezvosti a dokonca sa zdá, že považuje zatemnenie mysle spojené s opilstvom za zábavné. Nemôžem si pomôcť, ale myslím si, že na tom, ako sa niektorí neveriaci chváli v opitosti (2. Kráľ. 4:4), je niečo desivé. Alkohol je dôvodom väčšiny vrážd, príčinou veľkého počtu dopravných nehôd a spôsobuje veľa prípadov cudzoložstva a smilstva. Alkohol nie je priateľom. Viem, že v našej spoločnosti existuje silný tlak na pitie alkoholu, ale kresťania by mali byť imúnni, alebo aspoň odolní voči takýmto tlakom.

Múdry muž v Príslovi prichádza k záveru, ktorý je rovnako platný aj v tomto modernom veku. Prísl. 20:1: „Víno je posmievač, opojný nápoj nepokojný; a preto nikto, kto blúdi v ňom, nebude múdry“. Prečítajte si a pozorne zvážte aj Prísl. 23:29–35. Vládcovia by mali mať na pamäti Prísl. 31:4 „… nepatrí kráľom, piť víno, ani pýtať sa: Kde je opojný nápoj? kniežatám“.

Môžem fajčiť?

Fajčenie sa v Písme nikdy neuvádza z jednoduchého dôvodu – tabak na fajčenie nebol v dňoch písania Písma známy. Problémy, ktoré vyvoláva, sú však dobre známe. Tabak je návykový a škodlivý pre zdravie. Dôsledky fajčenia v minulosti podceňovali. To môže vysvetľovať, prečo niektorí poprední kresťania v minulosti fajčili fajky a cigary! Avšak teraz, keď už vieme, že spôsobuje rakovinu a iné pľúcne ochorenia, je dôvod, prečo by kresťan nemal fajčiť, rovnaký, ako pre všetkých ostatných ľudí – je to škodlivé! Kresťan by si mal uvedomiť, že jeho zdravie je darom od Boha (Luk. 12:20; 1. Sam. 2:6). To naznačuje, že by sme nemali ohrozovať svoje zdravie, ktoré sme dostali od Boha. Biblia učí, že naše telá sú chrámom Ducha Svätého (1. Kor. 6:19). Mali by sme

sa snažiť, aby boli naše telá na Božiu slávu. Netvrdím, že by sme sa mali snažiť o fyzickú krásu alebo dokonalú kondíciu, ako keby to samotné bolo naším cieľom, ale že by sme sa mali starať o naše telá tak, aby mohli byť efektívne využité v Božej službe a aby sme o Ňom mohli vydávať svedectvo.

(Pokračovanie nabudúce)

OTÁZKY A ODPOVEDE: „Oblečte si“ Pána Ježiša Krista

Michael Penfold

Ako si môžem „obliecť Pána Ježiša Krista?“ (Rim. 13:14)

„Obliecť si Pána Ježiša Krista“ je jeden z tých biblických výrazov, ktoré je ťažké definovať a vysvetliť jednoduchým, prístupným a praktickým spôsobom. Začnime slovom „obliecť“ (z gr. enduo). Používa sa v evanjeliách a v knihe Zjavenia v normálnom zmysle slova „obliecť si odev“. V listoch svätých apoštolov sa však toto slovo používa metaforicky. Napríklad v liste Galaťanom 3:27 sa hovorí veriacim „Krista ste obliekli“.

Keď hovorili starí grécki spisovatelia, že si obliekli Platóna alebo Sokrata, znamenalo to, že ich prijali ako učiteľov a nasledujú ich. List Galatským 3:27 jasne opisuje, čo sa stalo pri našom obrátení. Keď sme boli spasení, obliekli sme raz a navždy Krista. List Rimanom 13:14 však nabáda tých, ktorí sú už kresťanmi, „oblečte Pána Ježiša Krista“, pretože je to niečo naliehavé a dôležité (čo naznačuje použitie neobmedzeného imperatívu „oblečte“ v tomto verši). To je príkaz, ktorý treba dodržať! Tu sa preto učíme základnú a životne dôležitú pravdu. To, čo sa v zásade stalo pri obrátení (Gal. 3:27), je potrebné vidieť v praxi každý deň (Rim. 13:14).

Iné verše nám hovoria: „Oblečte si celú zbraň Božiu“ (Efež. 6:11–14); máme si obliecť „pancier viery“ (1. Tes. 5:8), a samozrejme si obliecť aj množstvo ďalších cností - súcitné srdce, láskavosť, pokoru, dlhozhovievavosť… a lásku (Kol. 3:12–14). V liste Rimanom 13:14 sme však považovaní za takých, ktorí si obliekajú Krista. Čo to presne znamená? Ak sa „oblečiem do pokory“, navonok sa prejavujem pokorným správaním, postojmi a charakterom. Ak „sa odejem súcitom“, prejavujem svoju sústrasť a dávam najavo svoj záujem, lásku a súcit s ostatnými. Podobne, ak som si obliekol Krista, tak ho ako keby „nosím“, a tak sa ako On prejavujem a zjavujem Ho – tým, že navonok nosím toho, ktorý vo mne býva. J. N. Darby to opisuje takto: „Svoje chodenie a srdce sme prispôsobili Jeho chôdzi a charakteru… Pána Ježiša Krista… očisťujeme sa tak, ako je aj On čistý, žijeme tak, ako On žil.“ F. B. Hole k tomuto veršu tiež zaujímavo poznamenal: „Musíme vždy pamätať na to, že obliekanie, či už v 12. alebo 14. verši, nie je prevzatím niečoho, čo je pre nás iba vonkajšie, ale skôr toho, čo pochádza priamo z nášho vnútra, podobne ako majú na sebe vtáci perie.“

Stručne povedané, obliekanie Krista znamená každodenné „premýšľanie o Ňom“ a „spracovávanie“ Božieho slova v našich životoch, aby sme prejavovali Kristov charakter a mali Ho za príklad vo všetkom, čo robíme a hovoríme, a teda stávali sa Jemu viac podobnými. Cieľom toho všetkého je, aby keď na nás budú ostatní hľadieť, videli Krista, ktorého sme si obliekli.

Evanjelium v 1. Mojžišovej: PRVÉ POZVANIE

Jeremy Kundert

Všetci na palubu! Prvá i posledná plavba archy sa práve začala. Pre Noacha, jeho ženu a ich troch synov sa práve začal dobrý život. Nikto si nemohol želať viac. Noach však bol zarmútený zlobou ľudí, ktorí žili okolo neho. Prosil ich, aby zanechali svoje hriechy a obrátili sa k Bohu. Oni sa mu však posmievali a ignorovali jeho varovanie. Nechceli sa vzdať svojich hriešnych životov, ktoré sa im tak páčili.

Noachova generácia bola rovnaká ako tá naša dnešná. Ľudia milujú svoj hriech. Biblia učí, že všetci z každej generácie zhrešili a nikto nedosiahol Boží morálny štandard (Rim. 3:23). Ani Noach, ktorý bol priamy a spravodlivý, nemohol naplniť dokonalé Božie požiadavky, pretože aj on skutočne zhrešil. Noach však chodil s Bohom, takže určite nebol prekvapený, keď vyhlásil, že zničí potopou celý svet z dôvodu úplnej prevrátenosti ľudstva. Noach našiel milosť v Božích očiach, preto mu Boh prikázal postaviť archu (veľkú loď), aby zachránil jeho samotného i jeho rodinu pred hroziacim súdom.

Noach strávil budovaním archy dlhé roky. Vytrval napriek páľave slnka, boľavým svalom, bolestivým pľuzgierom a nenávisti všetkých svojich susedov, ktorí pochybovali o jeho slovách a neposlúchali Boha. Zem za dní Noacha bola úplne iná. Nikdy predtým nepoznala povodeň ani dážď. Ľudia si pravdepodobne mysleli: „Aké hlúpe je veriť, že Boh zaplaví celú zem vodou!“. Ale Boh povedal, že sa to stane a Noach Bohu veril.

Konečne prišiel deň, keď archu dokončil a Boh vyzval Noacha, aby so svojou rodinou vystúpil na palubu. Boží hnev, ktorý mal dopadnúť na celý svet, sa blížil. Noach musel učiniť dôležité rozhodnutie. Má poslúchnuť Božiu výzvu a vstúpiť do archy? Môže vydať svoj život do Božích rúk? Naozaj verí Bohu, že prichádza oznamovaný súd? Neexistuje lepší spôsob, ako uniknúť smrti? Napriek Noachovmu dokonalému charakteru a spravodlivému chodeniu s Bohom, bol len jeden spôsob, ako mohol uniknúť tomuto súdu. Musí vojsť do korábu skôr, ako sa tento súd začne.

Boh varuje, že kvôli nášmu hriechu príde smrť a súd.

Aj my máme pred sebou také isté rozhodnutie. Boh varuje, že kvôli nášmu hriechu príde smrť a súd. Nemôžeme sa zachrániť. Ani naše skutky ani samospravodlivosť nás nemôžu zachrániť. Potrebujeme Boha. Prijmeme Božie pozvanie? Veríme Jeho slovu? Budeme dôverovať Spasiteľovi, Pánovi Ježišovi Kristovi, že nás môže zachrániť? Jeho obeť, smrť a vzkriesenie nám môže otvoriť dvere k spaseniu.

Noach a jeho rodina vstúpili do korábu a Boh za nimi zavrel dvere. Krátko po tom sa otvorilo nebo a na zem dopadol dážď. Boh je pravdivý – skutočne padal dážď. Dážď vytrvalo padal ďalej, otvorili sa aj hlbiny zeme a voda začala vystupovať vyššie a vyššie. To bola povodeň! Voda stúpala a nadvihla archu. Vystúpila až nad najvyššiu horu. Boh mal pravdu. Celá zem bola zničená a iba tí v korábe prežili. Boh mal pravdu vtedy, aj teraz. Jediný spôsob, ako môžeme uniknúť večnému trestu a dosiahnuť večný život, je veriť Jeho Slovu a dôverovať Pánovi Ježišovi Kristovi ako Spasiteľovi.

Boh mal pravdu vtedy, aj teraz.

VZORY ODVAHY: GEDEON

Dough Yade

Vo svete, kde žijeme, môže platiť, že odvaha je schopnosť ovládnuť strach. V Biblii to však vo všeobecnosti takto neplatí, pretože si tam čítame, že strach je opakom odvahy. Tam skutočne platí, že strach ustupuje zo srdca do takej miery, do akej pozná moc Všemohúceho. Spomeňte si na slová Pána Ježiša: „Ja som, nebojte sa!“ (Jána 6:20).

V tom čase zotročovali Izrael Madianci. Klesajúce zásoby potravín a strach ich zahnali do jaskýň. V tejto nočnej more prehovoril nemenovaný prorok a Izraelu zvestoval súd za ich neposlušnosť. Nepotrebujeme poznať jeho meno, ale potrebujeme vedieť obsah jeho posolstva, ktoré im pripomenulo predchádzajúcu Božiu moc a opateru. Nepriniesol im však žiadnu nádej pre vtedajšiu dobu.

Pánov anjel priniesol pracovitému Gedeonovi posolstvo nádeje práve vtedy, keď tajne mlátil pšenicu a ukrýval ju pred nepriateľom. Táto zvesť bola adresná, mocná a jasná: „Hospodin s tebou, udatný mužU!“ (Sud. 6:12). Keď Gedeon analyzuje tieto slová vo svetle vtedajších okolností, ihneď prichádza s otázkami a pochybovaním. Na jeho mieste by sme pravdepodobne urobili to isté. Intelektuálne vieme, že je Boh s nami, ale bezútešné podmienky okolo nás pôsobia pochybnosti. Nahlas by sme to nepovedali, ale vnútorne by v nás znela tá istá otázka, ako v Gedeonovi, či na nás Boh nezabudol. Alebo podobné otázky ako: „Prečo sa to stalo? Kde je dôkaz Božej lásky?“

Intelektuálne vieme, že je Boh s nami, ale bezútešné podmienky okolo nás pôsobia pochybnosti.

Pán však ponechal Gedeonove otázky bez odpovede a slovom posilňuje jeho vieru v moc Božej pravice, v ktorú veril, ale jej prejavy nevidel, ako jeho predkovia v Egypte: „Idi v tejto svojej sile… Hľaď, poslal som ťa.“ (Sud. 6:14).

Boh mal určite dôvod, pre ktorý sa zjavil práve Gedeonovi. Boh, ktorý si všíma každého „pohára čerstvej vody“, podaného učeníkovi (Mat. 10:42), videl počiatočnú odvahu tohto ženca. V Božom pláne nie je zahrnutý žiadny bezvýznamný čin. Každá námaha, ktorú vynaložíme v ten Boží deň, prinesie ovocie napriek zármutku a obavám. Nemusí to byť dnes alebo zajtra, ale Boh splní svoj cieľ tak, ako plánoval. Gedeon robí to, čo v slabosti a strachu môže, a tak radšej pracuje v tme. Pána neodradila ani jeho slabosť a čoskoro ho použije na to, aby vo tme porazil Madiana. Pán môže použiť aj nás k tomu, aby sme niekomu podali „pohár čerstvej vody“, ak by sme nemali nič iné, čím by sme naplnili Jeho vôľu.

Na prvý pohľad sú všetky okolnosti proti Gedeonovi. Madianci sa môžu zdať nepriateľom, ktorého ani nie je možné spočítať. Keď hľadí na svoj vlastný dom, vidí že aj jeho otec postavil Bálovi oltár. Ak pozerá naokolo, vidí, že celú krajinu zachvátil paralyzujúci strach. Neznamená to však, že je úplne bez šance. Gedeon sa má naučiť, že Pánovi stačí jedno veriace srdce, aby ukázal svoju prevahu nad nepriateľmi.

Pánovi stačí jedno veriace srdce, aby ukázal svoju prevahu nad nepriateľmi.

Gedeon sa nemá okamžite vrhnúť v ústrety nepriateľovi. Viac ho znepokojoval

útlak zvonka, ako vnútorný stav jeho národa. Či to nie je často tak? Najskôr musí dať do poriadku veci vo svojom vlastnom dome, a tak strhne oltár svojho otca. Potom, pretože má plno pochybností, položí na humno ovčie rúno. Neskôr sa napriek obavám vyberie v noci do Madianského tábora a dozvie sa, že Boh prehovoril aj k nim. Každým krokom rastie v jeho srdci dôvera

Pán nás milostivo vodí malými krokmi, aby naša odvaha rástla.

voči Bohu. Pán nás milostivo vodí malými krokmi, aby naša odvaha rástla. Možno sa pýtate: „Kde je tá odvaha?“ V tomto príbehu sa niekoľkokrát spomínajú Gedeonove obavy, ale biblickým dôvodom jeho odvahy je sám Boh. Gedeonov strach ustupuje a v krátkom čase sa cíti rovnako, ako Pavel: „viem, komu som uveril“ (2. Tim. 1:12).

Gedeonova armáda nie je veľká, ale odrazu mu zostáva iba 10 000 mužov. Môžeme sa pýtať: „Čo je možné urobiť iba s 10 000 bojovníkmi?“ Ale slovo „iba“ nie je teraz súčasťou jeho slovnej zásoby. Božia blízkosť ho uchvátila a úplne zmenila. Nevníma nič iné, iba „Hospodin s tebou“. Potom však, pri vode, posiela Boh domov veľa jeho bojovníkov a zostane ich iba 300. Viete si predstaviť, ako táto malá skupinka prechádza mestom? Možno sa niektorí z nich pousmiali: „Vybral si ich len preto, že nepijú ako ostatní. Aké inšpirujúce!“ Nezabúdajme, že je to dobré svedectvo, ktoré by sme mohli mať aj dnes. Aj vtedy sa ho niekto mohol pýtať: „Na čo máte tie džbány?“ A on odpovedal: „Rozbijeme ich. Ostatné je na Bohu.“ Pamätajte si, že pre toho, kto má zlomené srdce, Božia moc a odvaha idú v Písme spolu.

Hoci si Gedeon uvedomuje nepatrnú veľkosť svojej armády, nebojí sa ju ešte raz rozdeliť. Takéto delenie robí veci skôr menšie. My by sme určite uprednostnili zväčšenie počtu. Znásobili ich počet minimálne desaťnásobne, stonásobne. Ale rozdeliť ich na tri časti? „Čo to robíš, Gedeon? Vo svojej skupinke máš už len 100 mužov.“ Napriek tomu pokračuje ďalej a pamätá na slová: „Hľaď, poslal som ťa.“

Pán nemusel použiť ani tento malý počet. V tme prebudí spiacu Madiansku armádu rozbíjanie džbánov, horiace fakle a trúbenie trúb. Čo sa stane potom, spôsobil Pán. „Hospodin obrátil meč jedného proti druhému,“ (Sud. 7:22). Gedeon sa určite musel cítiť bezvýznamným a malým, keď videl takéto zničenie nepriateľa. Takýto pocit „malosti“ je duchovne zdravý. Spomeňme si aj na ďalších ľudí, ktorých Boh použil až po tom, ako sa pýtali: „Kto som?“

Nech nám Pán pomôže pamätať na rozbité džbány a ponechať meče Bohu!

Aj v našom prípade môžeme čeliť obrovským problémom, najmä „ľudským“ problémom. Nech nám Pán dá biblickú odvahu vzoprieť sa im a pomôže nám pamätať na rozbité džbány a ponechať meče Bohu! Dávid to zhrnul o niekoľko rokov neskôr: „boj je Hospodinov,“ (1. Sam. 17:47).

V tomto príbehu je však oveľa viac. Ako Gedeon starol, strácal to blízke obecenstvo. Možno začal brať veci príliš ľahkovážne. Možno narástla jeho pýcha, keď si pripomínal toto víťazstvo. Je ľahké ochladnúť, keď sa uchýlime k predstave, že zdroj odvahy máme sami v sebe. Kiež by nás Pán zachoval, až do dní našej staroby!

Blízko seba drž ma Pane
Vo viere zachovaj,
Až do chvíle,
keď uvedieš nás,
V to zasľúbené miesto
radosti v nebi.

Evanjelium v knihe zjavenia: POSLEDNÝ KRÁĽ

Joel Joyce

„A videl som nebo otvorené a hľa, zjavil sa biely kôň, a ten, ktorý sedel na ňom, volal sa Verný a Pravdivý a v spravedlivosti súdi i bojuje.“ (Zjav. 19:11)

Slová „posledný kráľ“ môžu do našej mysli priniesť obraz upadajúcej dynastie, ktorá už má za sebou obdobie slávy a dôležitosti, a ustupuje z cesty modernejšej forme vlády. Jazdec na bielom koni nepatrí k tejto odchádzajúcej dynastii, ale je skôr Kráľom, ktorý prichádza, aby založil svoje slávne kráľovstvo, a potom v ňom spravodlivo vládol na zemi po 1000 rokov ako Kráľ kráľov a Pán pánov (Zjav. 19:16).

Kto je tento kráľ? 13. verš nedáva priestor žiadnej pochybnosti, „a jeho meno sa zovie: Slovo Božie“. Toto je Slovo, ktoré „sa stalo telom a stánilo medzi nami“ (Jána 1:14). On bol tým neskôr odmietnutým Kráľom, ktorý visel na kríži s tŕňovou korunou. On sňal hriechy sveta (Jána 1:29). Teraz však už má na hlave veľa diadémov, ktoré nahradili tŕnie (Zjav. 19:12). Ján ho už teraz nevykresľuje ako odmietnutého trpiaceho kráľa, ale ako víťaziaceho kráľa-vojvodu. Mnohí aj dnes vidia Krista iba ako pokorného a nežného učiteľa, ktorý je priateľom hriešnikov. Myslieť si, že Kristus prehliada hriech, je vážna chyba. Dnes je deň milosti, keď sa nevykonáva Boží súd nad týmto svetom a stále sa ponúka odpustenie hriechov. Ale Boh „ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravedlivosti v osobe muža, ktorého určil“ (Skut. 17:31). A jazdec na bielom koni je tým Mužom.

Myslieť si, že Kristus prehliada hriech, je vážna chyba.

Kto je Jeho nepriateľom? Pavel hovorí, že Pán Ježiš „sa zjaví… z neba… v plamennom ohni dávajúc pomstu tým, ktorí neznajú Boha, a tým, ktorí neposlúchajú evanjelia nášho Pána Ježiša Krista“ (2. Tes. 1:7–8). Nepredstavujte si tohto nepriateľa ako bojovníkov ISIS, členov drogových kartelov, alebo rasistov. V skutočnosti je ním každý, kto neprijal evanjelium, a neuveril Kristovi.

Je isté, že tento posledný Kráľ zvíťazí. Dnes vládne v srdciach tých, ktorí uznávajú Jeho panovanie. Teraz je Jeho kráľovstvo duchovné. V ten deň sa však ľudia buď podriadia Jeho vláde, alebo budú čeliť istej záhube. To bude koniec zlej a skorumpovanej vlády, koniec otvorenej vzbury a nepriateľstva voči Kristovi a všetkému, čo reprezentuje. Mohlo by sa zdať, že tento boj ide opačným smerom, ako sa vyvíja naša kultúra, ktorej nepriateľstvo voči Kristovi mocnie. V ten deň zvíťazí raz a navždy, a nastolí na svete skutočný mier, obnoví ho a bude vládnuť v spravodlivosti.

Rozdiel medzi tými, ktorí sa Mu poklonili ako Pánovi a Spasiteľovi, a tými, ktorí Ho odmietli, bude jednoznačný. Vtedy nebude žiadna neutralita, ako nie je ani dnes. Buď bude človek patriť do Jeho kráľovstva a On v jeho srdci panovať (Kol. 1:12), alebo bude v mysli Jeho nepriateľom (Kol. 1:21). Našťastie, na rozdiel od toho dňa, kedy tento Kráľ–vojvodca svojich nepriateľov porazí, dnes je Kráľom–Spasiteľom, ktorý nám ponúka mier a zmierenie. „Teda za Krista posolstvujeme, ako čo by sám Boh napomínal skrze nás, prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom! Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravedlivosťou Božou v ňom.“ (2. Kor. 5:20–21).

PÍSMO (2)

Kyle Fairfield, Vancouver, Kanada

Jeho odovzdávanie – Máme skutočne Božie Slovo?

Od času, kedy apoštol Ján napísal na ostrove Patmos na pergamen posledné časti Bohom inšpirovaného Písma, uplynuli už tisíce rokov. Veríme, že pôvodný rukopis bol pravým a pravdivým Božím Slovom, ale môžeme si byť istí, že aj viackrát prepisované kópie a preklady, ktoré máme dnes, majú rovnakú pečať pôvodu, ako tento originál?

Originálne rukopisy už nemáme k dispozícii. Mojžiš, Izaiáš, Pavel i ďalší autori písali na materiál podliehajúci skaze. Papyrus (prírodný materiál vyrobený z rastlín) a pergamen (tenká vypracovaná koža zvierat) sú biologicky rozložiteľné. Vplyvom každodenného bežného používania a vystaveniu pôsobenia prostredia (teplota, voda a vlhkosť), sa tieto materiály rozkladajú. Vo výnimočných prípadoch, keď sú uchovávané v suchu a mimo dosahu slnečného svetla, niektoré rukopisy vytrvali stovky, ak nie tisíce rokov. Nový papyrus i pergamen bol ohybný a bolo ho možné zvinúť do zvitku. Keďže zvitky mali obmedzenú veľkosť, dlhšie knihy, ako napríklad Žalmy, rozdelili do niekoľkých zväzkov. Takto sa vysvetľuje (okrem zjavného duchovného dôvodu) rozdelenie Žalmov do piatich kníh. Aj Izaiášovo proroctvo patrilo k jedným z najdlhších zvitkov. Keď pisári popísali celú stranu, pergamen obrátili a pokračovali v ich diele na opačnej strane. V Zjavení 5:1 Pán otvára zvitok, ktorý je popísaný na obidvoch stranách, z čoho je zrejmé, že je na ňom zaznamenané veľké množstvo informácií. Na zväzku bola tiež pripevnená pečať, ktorá mala zvitok uzatvárať, keď sa nepoužíval a podľa niektorých historikov sa na takéto pečate písalo meno autora.

Zvitky boli zoskupené na základe ich obsahu. Keď sa starozákonné zvitky kopírovali a pribúdali nové, čítali sa v chronologickom tematickom poradí. Zoznam vybraných Písem, ktoré uznali za Bohom inšpirované, sa nazýval „kánon“ (odvodené z hebrejského slova pre merací rákos, alebo pravítko).

Ako vybrali z toľkých dostupných kníh práve tie, ktoré majú zahrnúť do kánonu? Výber inšpirovaných Písem prebiehal na základe mnohých faktorov, medzi ktoré patrilo i: „Napísal ju Boží prorok? Preukázal sa autor Božími znameniami? Hovorí ich obsah pravdu o Bohu? Hovorí v Božej moci? Prijímal ho Boží ľud? Písmo je autoritatívne a potvrdzuje samé seba, pretože Božie Slovo je mocou – okrem samého seba nepotrebuje nič iné, aby potvrdilo svoju pravosť. (Pokiaľ ide o to, stále máme značné množstvo externých dôkazov o jeho pravosti.)

Keď Pán Ježiš pripomínal svojim učeníkom v Lukášovom evanjeliu 24:44 písma, ktoré svedčia o Ňom, rozoznával tri hlavné časti Starého zákona: Mojžišov zákon, prorokov a žalmy. K týmto trom hlavným častiam patria Pentateuch (päť kníh Mojžišových), Proroci (vrátane historických kníh) a Žalmy (obsahujú aj všetku poéziu). Pán Ježiš tiež uznával úplnosť chronologického časového rámca Starého zákona, keď spomenul: „… krv všetkých prorokov,… od krvi Ábelovej až do krvi Zachariášovej“ (Luk. 11:50–51). V hebrejskom poradí Starozákonných kníh to boli prvé a posledné vraždy prorokov zaznamenané

v kánone. Pán Ježiš spomenul prorokov v období medzi týmito dvoma udalosťami, ale nie mimo tohto obdobia.

Postupom času sa staré zvitky ošúchali a roztrhali a boli potrebné nové. Pisári vtedy vzali staré zvitky a skopírovali (prepísali) ich na nový materiál. Akonáhle to dokončili, skontrolovali presnosť novej kópie, a potom starý zvitok spálili. Takto bola zabezpečená veľká presnosť prepisu, a kópiu bolo možné považovať za rovnako autentickú ako originál. Mnohé spisy, ktoré nepatria k Písmu, považujú sa za menej spoľahlivé, a to tým viac, čím sú staršie, pretože učenci si kladú otázku, či práve to nie je dôvodom, že nestáli za to, aby ich prepísali znova. Takto Písma prenášali z originálu - kópiu po kópii po mnohé generácie.

Na proces prepisovania sa zameriavajú skeptici už veľa rokov. Tvrdia, že „Biblia nie je spoľahlivá, pretože počas jej kopírovania sa v nej objavilo veľa chýb“. Akademici nás chcú presvedčiť, že ústne tradície pôvodných kultúr sa oveľa spoľahlivejšie prenášajú, než akékoľvek písané slovo. (Zároveň však tvrdia, že ústne odovzdávanie slova medzi učeníkmi, v čase od Kristovej smrti po napísanie evanjelií, nie je možné považovať za dôveryhodné. Nie je možné im vyhovieť žiadnym spôsobom!) Existuje však niekoľko dôvodov, prečo môžeme bezpečne dôverovať prepisovaným rukopisom:

1. Pisári boli precízni vo všetkej presnosti. V niektorých prípadoch pracovali pisári na kopírovaní pôvodného textu samotní, znak po znaku. Pri iných príležitostiach čítal jeden rabín text nahlas pred celou miestnosťou zákonníkov, aby takto vytvorili viac kópií súčasne. Po dokončení sa porovnali staré a nové rukopisy.

2. Presnosť kópií sa overovala. Nový rukopis vždy skúmali slovo po slove. Niet divu, že Evanjelium podľa Matúša zdôrazňuje Židom: „… ani len jediné jota alebo jeden punktík nepominie zo zákona, dokiaľ sa všetko nestane“ (5:18), pretože všetci farizeji vedeli, aké vážne je zmeniť čo i len jedno písmeno.

3. Tí, čo pracovali na rukopisoch, brali svoju prácu vážne. V školách Talmudu nosili pisári pri kopírovaní Písma špeciálne oblečenie. Používali výhradne nové kože z čistých zvierat. Počas práce ich nesmelo nič vyrušovať, a keď prepísali Božie meno, zastavili prácu a dodržiavali rituály, ktoré by sme dnes mohli považovať skôr za poverčivosť.

Čo si máme myslieť o chybách, ktoré sa v Písme objavili, napriek najväčšej snahe učencov? Mali by sme im za to poďakovať! Chyby, ktoré vznikli pri kopírovaní, je možné ľahko identifikovať vďaka tisícom kópií, ktoré majú svoj pôvod v rôznych časových obdobiach a geografických lokalitách. Keď spojíme všetky kópie dohromady zistíme, že v nich skutočne došlo k chybám spôsobeným opomenutiami a dodatočnými úpravami. Avšak vďaka tomu, že máme obrovské množstvo kópií, môžeme správne identifikovať, kde k chybe došlo!

Jedno je však isté, celkový počet chýb, ktoré vznikli pri kopírovaní, je malý. Po takmer 2000 rokoch vieme, že iba približne dve percentá slov sú odlišné a prevažná väčšina z nich patrí hlavne medzi jazykové prvky, ktoré nemajú žiadny vplyv na všeobecný význam. Keďže učenie nikdy nie je založené iba na základe jediného verša alebo odkazu, môžeme bezpečne povedať, že procesom kopírovania nebolo ohrozené učenie Biblie.

Napriek našim najlepším dôkazom, že prepisovanie bolo aj počas viacerých storočí presné, by bolo úžasné, keby sme boli schopní akýmsi zázračným procesom preveriť tento proces. Je pozoruhodné, že takúto príležitosť sme dostali. Bližšie detaily, týkajúce sa toho horúceho

popoludnia v blízkosti Mŕtveho mora v polovici 40-tich rokov minulého storočia sú trochu nejasné. Stačí však spomenúť, že keď sa jednému chlapcovi z kočovného kmeňa stratila koza, myslel si, že uviazla v niektorej z neďalekých jaskýň. Hádzanie kameňov do jaskyne mu potom pomohlo nájsť nielen kozu, ale zachytil aj zvuk rozbíjania keramiky. Týmto spôsobom objavil tento chlapec a jeho rodina úkryt plný starovekých zvitkov v keramických nádobách. Všetky hrnce pozbierali a nejaký čas ich so svojou karavánou viezli. V roku 1947 kúpil tieto fragmenty od nomádov istý archeológ za približne 37 dolárov a zistil, že obsahujú knihy Starého zákona. Do roku 1949 vydali pôvodné jaskyne rukopisy obsahujúce takmer celý Starý zákon.

Toto je príležitosť, aká sa vyskytuje iba raz za život! Anglická Biblia kráľa Jakuba z roku 1611 vznikla prekladom zvitkov z roku asi 960 n.l., ktoré sú inak známe ako „Mazoretické texty“ (najstaršie, k akým v tej dobe mali prístup). Vďaka zvitkom od Mŕtveho mora, ktoré sa datujú do obdobia pred Kristom, bolo možné preveriť presnosť prepisovania za obdobie viac ako 1000 rokov. Je úžasne zistiť, že celých 95% slov bolo identických, pričom zvyšné rozdiely nemali žiadny vplyv na pôvodný význam. Proces prepisovanie Písma počas obdobia 1000 rokov bol takmer dokonalý.

Na záver je potrebné uviesť, že pôvodné rukopisy, ktoré napísali „svätí Boží ľudia“, boli zaznamenané v hebrejčine, aramejčine a gréčtine. Originály sa už dávno rozpadli, ale proces ich prepisovania mal neuveriteľnú presnosť. Keď ich podrobíme porovnávaciemu testu so zvitkami od Mŕtveho mora, môžeme si byť istí, že nestratili nič zo svojej presnosti. Môžeme si byť istí, že máme a poznáme pôvodný text. Božie Slovo bolo zjavené, zaznamenané a odovzdané s pozoruhodnou presnosťou a Boh potvrdzuje, že je to tak.

(Pokračovanie nabudúce)

„Lebo oči Hospodinove chodia sem a ta po celej zemi, aby dokázal svoju silu pri tých, ktorých srdce je celé obrátené k nemu.“ (2. Par. 16:9a)

Poznanie, že Pán vidí naše srdcia, môže byť potešujúce, aj usvedčujúce. Ak je naše srdce zaplnené všetkým možným, len nie Ním, musíme svoj hriech priznať a obrátiť sa k Nemu. Potom so srdcom, ktoré je iba pre Neho, nachádzame v Jeho prítomnosti silu. On volá aj dnes: „Daj mi, môj synu, svoje srdce“ (Prísl. 23:26).

Pane, vezmi môj život a urob ho úplne Tvojím;
Naplň moje zlé srdce svojou veľkou láskou božskou.
Vezmi všetku moju vôľu, moje telo, moje ja a pýchu;
Tebe sa oddávam, Pane - zostávaj vo mne.

(J. Edwin Orr)

PRETRVANIE SVEDECTVA ZHROMAŽDENIA V 21. STOROČÍ (2)

William Metcalf

Tretím základným prvkom, ktorý je pre novozákonné zhromaždenie charakteristickým, sú tí, ktorí boli „pridaní k nemu“. Keď kázal Peter na Letnice, bolo spasených asi 3 000 duší, „pokrstili sa“ a pridali k tým 120-tim, ktorí čakali v hornej dvorane na zostúpenie Svätého Ducha, aby naplnil každého z nich. Zhromažďoval ich tam Svätý Duch k Jeho Menu, aby sa naplnilo to, čo je napísané v Mat. 18:20. Tí, ktorých prijali do spoločenstva v zhromaždení, majú znaky spasených, sú pokrstení, prijímajú učenie, vzdelávajú sa a ich život je morálne čistý.

To jasne dokazuje, že v zbore Cirkvi v Jeruzaleme sa nachádzali aj ľudia, ktorí v ňom mali plné obecenstvo a aj tí, ktorí boli mimo neho. Pavel neskôr vo svojom napomínajúcom liste Korintskému zboru hovorí o tých, ktorí sedia na „mieste neučených“ (pozn. prekl. – „kto zaujíma miesto prostého človeka,“ v preklade prof. Roháčka, 1. Kor. 14:16), alebo na mieste návštevníkov, ktorí majú túžbu stať sa súčasťou spoločenstva zhromaždenia. Ako uvidíme neskôr, takéto spoločenstvo je zachované vtedy, keď sú jeho účastníci a príjemcovia jednomyseľní. Zhromaždenie prijíma novoobrátených do spoločenstva. A opäť je to zhromaždenie, ktoré zo spoločenstva vylučuje, keď je potrebné, aby veriaci hriešnik vyznal hriech, bol obnovený a tak chránené zhromaždenie. „… lebo chrám Boží je svätý,…“ (1. Kor. 3:17).

Saula z Tarzu si Boh oddelil a spasil ho vďaka Ananiášovej duchovnej pomoci. Následne ho pokrstili a prijali do Jeruzalemského zhromaždenia. Podľa Skutkov 9:3–31 prijali Saula (neskôr Pavla) do spoločenstva zhromaždenia v Jeruzaleme na základe Barnabášovho svedectva. „A bol s nimi“ z celého srdca, „vchádzajúc a vychádzajúc, v Jeruzaleme.“ Keď prijmú veriaceho do spoločenstva zhromaždenia, prijímajú ho, aby sa v tomto zhromaždení podelil o svoje radosti, zármutky a prijali za neho i zodpovednosť.

Dôležitou súčasťou tohto vzoru novozákonného zhromaždenia je to, že „zotrvávalo“. Svedectvo tohto prvého zhromaždenia, ktorého počiatok opisuje 2. kapitola Skutkov, pokračuje napriek mnohým Satanovým pokusom a útokom na Božie zhromaždenia. Neskôr napísal Pavel Timoteovi, jeho synovi vo viere: „Ale ty zostávaj v tom, čomu si sa naučil…“ (2. Tim. 3:14).

Štvrtou zásadou je: „A zotrvávali v učení apoštolov“, alebo vo vyučovaní. Toto je pravda, ktorú apoštolom dal poznať Pán Ježiš, keď ich učil predtým, ako išiel na kríž. Táto základná pravda nás núti uvedomiť si dôležitosť toho, prečo nám Boh dal epištoly. S uzavretím kánonu Písma zanikli predchádzajúce dary (jazyky, proroctvá atď., ktoré dokazovali, že ide o Božie dielo). „ale keď príde to, čo je dokonalé, (stredný rod, ktorý odkazuje na uzavreté Písmo), vtedy to z čiastky bude zmarené.“ (1. Kor. 13:10). Toto je naplnenie veľkej pravdy, ktorú oznamoval náš Pán v 14. a 16. kapitole Jánovho evanjelia: „Ale Tešiteľ,... vás naučí všetkému,“ – s odkazom na epištoly, „pripomenie vám všetko, čo som vám povedal“ – s odkazom na evanjeliá. Okrem toho, čítame v Jána 16:13–14: „Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy,… Bude vám zvestovať aj to, čo príde“. To sa týka „Zjavenia Pána Ježiša“. „On oslávi mňa,… zvestuje vám.“ V dôsledku toho môžeme

vidieť, že trojjediný Boh ich bude vyučovať a viesť svojím Duchom, prostredníctvom svojich apoštolov, na svoju vlastnú česť a slávu. Božie Slovo nám dáva jasné príkazy, ktoré sa týkajú zhromaždenia.

Tento miestny zbor, ako dokonalý vzor a zložený z veriacich v Krista, podlieha rovnakým princípom a jednaniu, aké prijali apoštolovia pred krížom. To, ako sa zhromaždenie stretáva, závisí od duchovného vývoja veriacich. (Chceli by sme, aby aj naše zhromaždenia boli také duchovné ako vzor, ktorý nám náš Pán zanechal.) Toto spoločenstvo, individuálne i kolektívne, zotrvávalo v spoločnom obecenstve, pod vedením Božieho Ducha a v učení apoštolov. Podobne ako dnes, mali i veriaci vtedy troch nepriateľov, s ktorými sa museli vysporiadať: svet okolo nich, ich telo a diabla, ktorý ich prenasledoval. Ukázalo sa to už veľmi skoro, keď sa objavil hriech lakomstva. V Skutkoch 5:1–11, Ananiáš a jeho manželka, Zafíra, oklamali Svätého Ducha. Darovali iba časť ceny z predaja svojho majetku, istú časť si ponechali a zostatok priniesli, ako keby to bola celá suma. Keď sa priznali k tomuto skutku, obaja náhle zomreli. Dôsledkom tejto udalosti bolo, že „prišla veľká bázeň na celú cirkev a na všetkých, ktorí to počuli.“ (5:11). Šalamún hovorí v niekoľkých prísloviach o úcte voči Bohu. Keď táto bázeň chýba, nepriateľ to využije, a príležitosť dostane svet i žiadosti tela. V takomto prípade je možné vidieť ľahkovážny prístup k našim žiadostiam a nášmu životu. Náš vonkajší vzhľad by mal byť prejavom vnútornej reality.

Preto Svätý Duch povoláva dozorcov (Skut. 20:28). Ako pastieri sú zodpovední za „sýtenie stáda Božieho“. Títo strážcovia tiež strážia stádo. Kvôli svojej duchovnej vyspelosti sa označujú ako „starší“. Títo svätí, ustanovení Svätým Duchom, majú „byť príkladom pre stádo“ a viesť ich na duchovné pastviny. Peter, ktorý v 2. kapitole Skutkov kázal evanjelium, a mnohé duše boli spasené, neskôr vo svojom 1. liste 5:1–4 napísal: „Teda… paste stádo Božie,… dozerajúc nie z prinútenia,… ochotne, ani nie ako panujúci nad dedičstvom Pánovým, ale súc príkladom stádu. A keď sa ukáže Arcipastier, odnesiete si neuvädnuteľnú korunu slávy.“ Ďakujme Bohu za verných pastierov, ktorí pracujú a vedú Boží ľud. V ten deň udeľovania odmeny ich čaká koruna slávy za všetku prácu, ktorú pre Neho vykonali.

(Pokračovanie nabudúce)

„A dám jej… údolie Áchor za dvere nádeje, a tam odpovie.“ (Hoz. 2:15)
„Tí, ktorí idú dolinou Plaču, pokládajú si ju za prameň.“ (Žalm 84:6)

Aký pekný obraz nádeje a povzbudenia poskytujú tieto verše! Hoci sa nášmu Pánovi môže na určitý čas zdať vhodné viesť nás údoliami ťažkosti a sĺz, potešenie a radosť z Jeho prítomnosti a Jeho Slova nám otvára dvere nádeje. Tie sú posilou na ceste a dôvodom, pre ktorý v našom srdci môže znieť pieseň radosti. Drahé Božie dieťa, aj dnes sa ti otvárajú dvere nádeje!

Podobenstvo o nespravodlivom správcovi: SKUTOČNÁ HODNOTA PEŇAZÍ

Joseph Dennison, ml.

Kultúra obyvateľov Ameriky 21. storočia je založená na náboženstve peňazí a bohatstva. Exponenciálne rastie počet kasín, lotérií, fantastických športov a záujem o život bohatých celebrít, čo je obrazom spoločnosti, ktorá uctieva peniaze. Kresťan nie je imúnny voči túžbe hromadiť bohatstvo. V podobenstve o nespravodlivom správcovi (Luk. 16:1–14) nám však Pán dáva správny pohľad na peniaze. Učíme sa, že peniaze nie sú samoúčelné, ale skôr testom vernosti. Skutočná hodnota peňazí spočíva v možnosti použiť ich tak, aby priniesli večný úžitok.

ŤAŽKOSTI TOHTO PODOBENSTVA

Výklad tohto podobenstva patrí medzi jeden z najnáročnejších. Viacerí jeho vykladači si lámu hlavu nad tým, že Pán pochválil človeka, ktorý využil nečisté obchodné praktiky. Jedno z možných vysvetlení Pánovej chvály pripúšťa, že toto podobenstvo je potrebné chápať v kontexte obchodných praktík tej doby. Židia mali zakázané účtovať úroky z pôžičiek Židom (2. Moj. 22:25). Tento zákaz však obchádzali podpisom zmluvy s vyššou nominálnou sumou, kde boli zahrnuté úroky. Týmto spôsobom teda človek, ktorý si chcel požičať 50 mier pšenice, podpísal dlžný úpis na vrátenie 60 mier. Takto si veriteľ zabezpečil návratnosť, pričom sa fakticky vyhol zákazu účtovania úrokov z pôžičky. Podľa tejto interpretácie si teda správca vyžiadal späť dlžobné úpisy a prikázal prepísať na nich dlžnú sumu na pôvodnú hodnotu, bez započítania úrokov. Jeho pán potom nemohol spochybniť tieto sumy bez toho, aby pripustil s tým spojené nezákonné praktiky. Správca si tak získal priazeň dlžníkov a pochvalu od svojho pána za jeho šikovnosť.

Druhý výklad predpokladá, že nespravodlivý správca použil svoje vlastné prostriedky na to, aby dorovnal nesplatený úrok svojmu pánovi. Takže dlžníci dostali zľavu, ale pán obdržal plnú platbu. Na základe toho mohol pán pochváliť nespravodlivého služobníka, pretože nebol poškodený. Táto interpretácia má tú výhodu, že je najviac v súlade so závermi, ktoré Pán vyviedol z podobenstva o bohatstve, ktoré sa začína v 9. verši. V každom prípade o tom tento text nič nehovorí.

Zatiaľ čo niektoré podobenstvá sú bohaté na symboliku (napr. podobenstvo o rozsievačovi), iné sú určené na zvýraznenie jednej pravdy. Pravdepodobným dôvodom, prečo Pán povedal toto podobenstvo, je to, aby zdôraznil jednu pravdu: dôležitosť využitia peňazí na dosiahnutie neskoršieho zisku. Hoci sa v tomto podobenstve dostalo správcovi pochvaly za jeho šikovnosť pre využitie peňazí na zabezpečenie svojej budúcnosti, Pán tohto človeka jasne odsudzuje ako „nespravodlivého správcu“.

VÝZNAM TOHTO PODOBENSTVA

Múdrosť tohto správcu spočíva v tom, že využil svoje postavenie a bohatstvo, aby sa pripravil na budúcnosť (v. 9). Pán učí svojich učeníkov, aby rovnako, ako tento rozumný správca, mali využívať svoje súčasné prostriedky na zabezpečenie večného bohatstva. Kresťania majú využívať peniaze na duchovné účely tak

rozumne, ako ich používa svet na získanie dočasného zisku.

Skutočná hodnota peňazí spočíva v možnosti využiť ich na získanie „večných priateľov“. Ak využijeme naše prostriedky na podporu šírenia evanjelia a na pomoc ostatným veriacim, získame priateľov pre nebo. Peniaze majú veľkú hodnotu v tom, že sa dajú použiť na podporovanie Božieho diela na zemi, na financovanie misionárov, zabezpečenie prekladov Biblie, budovanie nových sál, pomoc veriacim v núdzi. Tí, ktorí budú spasení a požehnaní vďaka naším prostriedkom, nás privítajú v nebi.

Čo je dočasné a prechodné, je možné použiť pre Božiu večnú slávu!

Aké úžasné, že to, čo je dočasné a prechodné, je možné použiť pre Božiu večnú slávu! Pán nás vyzýva, aby sme využívali „nespravodlivý mamon“ na Jeho účely. Mamon je prepis aramejského slova označujúce bohatstvo. Pán ho nazýva „nespravodlivým“ a hovorí, že peniaze samotné nemajú žiadnu morálnu hodnotu. Farizeji urobili z bohatstva dôkaz Božieho požehnania a znamenie osobnej spravodlivosti. Pán im pripomína, že peniaze nemajú vnútornú hodnotu; ich skutočná hodnota spočíva iba v ich použití na večný účel. Okrem toho má aj obdobie, v ktorom je možné peniaze použiť na večné účely, svoje obmedzenie. Príde čas, kedy toto obdobie „skončí“, keď zanikne možnosť takto investovať prostriedky.

POUČENIE Z TOHTO PODOBENSTVA

Pán používa toto podobenstvo, aby poukázal na viacero poučení o peniazoch, ktoré sú v rozpore s naším spôsobom myslenia v 21. storočí.

Poučenie č. 1 – Peniaze nie sú skutočným bohatstvom (v. 10-11). Pozemské bohatstvo je iba testovacím základom na preukázanie toho, či sme dôveryhodní vo veci skutočného bohatstva. Pozemské bohatstvo je dočasné a pominuteľné; skutočné bohatstvo dostaneme vo večnosti. To, či využijeme svoje peniaze na sebarealizáciu, alebo na Božie účely, rozhodne o našej schopnosti prijať skutočné večné bohatstvo.

Poučenie č. 2 – Naše peniaze nám nepatria (v. 12). Pán Ježiš prevracia tradičné myslenie. Hovoríme, že „ak sa človek nedokáže postarať o svoje vlastné veci, nemôže byť schopný postarať sa o veci druhých ľudí.“ Pán Ježiš to obrátil, a povedal, že ak nedokážeme spravovať veci druhých ľudí, nemôže nám zveriť naše skutočné bohatstvo. Tým odhaľuje, že naše pozemské bohatstvo nie je naším vlastným, ale „tých druhých“. Boh nám ho vo svojej dôvere zveril. Poveril nás správcovstvom. Sme zodpovední za to, ako ho používame. Ak zlyháme pri našej správe pozemských prostriedkov, ktoré patria Bohu, potom nie sme schopní prijať naše večné bohatstvo.

Poučenie č. 3 – Peniaze sa môžu stať naším pánom (v. 13). S peniazmi je spojené zvláštne nebezpečenstvo. Môžu nás opanovať, ovládnuť naše životy a spôsobiť, že sa staneme nezávislými od Boha. Môžu sa stať hlavným cieľom nášho života. Niektorí veriaci sú schopní obetovať biblické princípy za účelom finančného zisku, a tak spôsobiť duchovnú stratu sebe i svojej rodine. Pán varuje, že nie je možné slúžiť Bohu aj mamonu. Môžeme slúžiť jednému, alebo druhému, ale nie obom.

Najdôležitejším poučením z tohto podobenstva je teda to, že skutočná hodnota peňazí spočíva v ich možnosti použitia na večné účely. Verným využívaním našich pozemských zdrojov môžeme premieňať svoje peniaze na večné bohatstvo.

POŽEHNANIE DÁVANIA

Michael Penfold

Robíme dobre, ak chápeme, že autentické biblické kresťanstvo je plné paradoxov. My kresťania vidíme neviditeľné, veríme nemožnému a rozumieme nepochopiteľnému. Sme silní, keď sme slabí, zriekame sa, aby sme získali a čím viac zomierame, tým viac žijeme.

Ak by sme chceli zdôrazniť tento princíp, spomenuli by sme udalosť, keď Duch Svätý prikazuje pisateľovi knihy Skutkov svätých apoštolov, aby zaznamenal ďalšie Kristove vyhlásenie, ktoré nie je možné nájsť v evanjeliách, a predsa vyjadruje ďalší z veľkých paradoxov kresťanstva: „Blahoslavenejšie je dávať ako brať." (Skut. 20:35). Premýšľajte o tom. Dávanie prináša väčšie šťastie, ako získavanie.

Aký protiklad k svetskej múdrosti! Aký veľký je to rozdiel oproti materialistickej kultúre, ktorá nás obklopuje. Jej hodnoty odhalil aj prieskum Pew Research Center z roku 2007, ktorý ukázal, že 64% ľudí vo veku 18 až 25 rokov tvrdí, že ich cieľom číslo jedna je zbohatnúť.

Aby sme pochopili, prečo môže byť dávanie viac požehnané ako získavanie, musíme hlboko premýšľať o pre nás neintuitívnych princípoch kresťanstva, a pritom nezabudnúť, že „múdrosť tohto sveta" funguje úplne inak, ako „múdrosť Božia". Iba niekto skutočne obrátený a prebudený Svätým Duchom môže vstúpiť do božského konceptu „požehnania dávania".

Charakter dávania

Dávanie je viac požehnané ako prijímanie, pretože odráža nesebeckého ducha Krista, toho, ktorý dal všetko za nás (2. Kor. 8:9). Dávanie sa zo svojej podstaty podobá štedrému Bohu a napodobňuje ho.

Pri prijímaní daru sa človek prirodzene cíti milovaný, ocenený a požehnaný. Ale väčšie potešenie zažívame pri dávaní – keď sa robí s čistými úmyslami, nehľadá sa žiadna odplata – pochádza z vnútorného poznania, že človek koná podobne ako Boh, a tak prevyšuje sebecké spôsoby tela v ktorom žije, pretože žije v dobrote večnej hodnoty.

Keď dávame, vieme, že investujeme do toho, na čom skutočne záleží, a múdro využívame náš majetok pre toho, od koho sme ho dostali. Keď ho využívame pre seba, vedie nás to nakoniec k prázdnote a biede, myslenie na druhých a dávanie vedie k požehnaniu v duchu, o ktorom hovoril Pán, a tomu, čo staré náboženstvá nazývali „obohatenie Božou milosťou".

Dôsledky darovania

Dávanie je viac požehnané ako prijímanie aj kvôli jeho dôsledkom. Prijatie daru neprináša v nebi žiadny poklad, ale darovanie áno (Mat. 6:10–20). Boh nie je dlžníkom žiadneho človeka. Aj keď je každý skutok dávania vlastne zároveň aj odmenou, Pán sľubuje, že sa darcovi skutočne odplatí! On nám mohol direktívne prikázať; ustanoviť povinnosť, založenú iba na nariadení. Namiesto toho nás láskavo vyzýva, aby sme dávali s nádejou na získanie odmeny (hoci naším motívom by mala byť láska voči nemu, nie odmena): „Dávajte, a bude vám dané, dobrú mieru natlačenú, utrasenú a presypanú, a takú dajú do vášho lona, lebo tou istou mierou, ktorou meriate, bude vám tiež odmerané." (Luk. 6:38).

„Duša požehnania sa vytučí," (Prísl. 11:25). „A ktokoľvek by napojil jedného z týchto malých čo len pohárom čerstvej vody, v mene učeníka, amen vám hovorím, že nestratí svojej odplaty." (Mat. 10:42).

„Evanjelium prosperity“ prekrútilo tieto texty a hovorí svojim nasledovníkom, aby „rozsievali semeno“ a očakávali zbohatnutie, a teda nesprávne predpokladá, že „pobožnosť je telesný zisk“ (1. Tim. 6:5). Avšak odmena, ktorú Biblia zasľubuje darcovi, nemusí byť nevyhnutne vo forme hmotného daru. V každom prípade, aj keď Pán požehná veľkodušného darcu finančnou odmenou, takýto objemnejší majetok dostáva iba preto, aby Mu mohol dať ešte viac. Keď dali Filipánia dar Pavlovi, boli si istí, že Pán uspokojí všetky ich potreby, a nie ich sebecké želania (Fil. 4:19). Všeobecne zdôrazňovaná „odmena za dávanie“ v Biblii má dve stránky: radosť a požehnanie duše v tomto živote a odmena s náhradou v tom ďalšom. Napríklad za pohostinnosť preukázanú ľuďom, ktorí ju nemôžu opätovať, Pán sľúbil: „a budeš blahoslavený,… lebo ti bude odplatené pri vzkriesení spravodlivých.“ (Luk. 14:14).

Keď ďakuje apoštol Pavel Filipänom za ich finančnú podporu, píše: „Nie preto, že by som hľadal daru, ale hľadám ovocie, hojne sa množiace na váš účet.“ (Fil. 4:17). Toto je skutočne vysoká úroveň. Keď odovzdali dar Pavlovi, premýšľal skôr o náhrade, ktorú dostanú darcovia pri Kristovej súdnej stolici, ako o požehnaní, ktoré z neho mal on sám. Jeho prirodzené pocity vďačnosti nahradila väčšia radosť z toho, že Filipánia budú odmenení za ich štedrosť!

Stručne povedané, požehnanie z darovania sa dá pár slovami vyjadriť: potešenie v tomto živote a odplata v nasledujúcom. Tieto dve stránky zdôrazňuje Pavel, ktorý napísal, že darovanie sa týka darcov, „ktorí si odkladajú… večný život.“ (1. Tim. 6:19), a tiež si zhromažďujú poklady v nebi pre budúcnosť.

Nepresvedčil som Vás? Opýtajte sa vdovy, ktorej skutok, keď dala všetko, čo mala, je navždy zapísaný na stránkach Svätého písma. Spýtajte sa tej ženy, ktorej veľkorysá obeť drahej masti je známa po celom svete. Spýtajte sa nemenovaného chlapca, ktorého obed použil Kristus, aby ním nakŕmil zástupy ľudí. Opýtajte sa ktoréhokoľvek veriaceho, ktorý podporoval šírenie evanjelia, poskytol prostriedky na stany a prenájom sál na jeho zvestovanie, zabezpečil tlač letákov, rozdával Biblie a poskytoval priestor a stravu Pánovým služobníkov, či niečo z toho ľutuje. Nič sa nemôže vyrovnať vedomiu, že vďaka tomu boli zachránené mnohé duše a Pánovo dielo mohlo pokračovať práve pre tú podporu, ktorú od spoločenstva dostalo.

Ach, aké požehnanie dávať!
Strata je všetko to, čo na seba minieme.
A nekonečný zisk – poklad najväčšej ceny
je to, čo Tebe, Pane, požičiavame
Tebe, ktorý dávaš všetko.

„A ja im dávam večný život, a nezahynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.“ (Jána 10:28)

Slovo vytrhnúť znamená prudko vziať, niečo schmatnúť, ukoristiť. To isté grécke slovo je použité aj pre vytrhnutie Cirkvi, keď bude mocne vzatá k Nemu. Milý veriaci, buď uistený, že nič nemá moc vytrhnúť nás z Kristovho milujúceho zovretia. A čo viac, ani naše pády Ho nikdy nepohnú, aby nás pustil. Dozorca našich duší nás stráži a v Ňom máme našu večnú bezpečnosť.

CIEĽ ZASĽÚBENIA

Brody Thibodeau, Ostrov Princa Eduarda, Kanada

Týmto článkom začíname sériu uvažovaní o zasľúbení, súvisiacom s návratom nášho Pána Ježiša Krista. Urobíme však samozrejme dobre, ak sa budeme zaoberať nielen samotnou skutočnosťou, že nám Boh takéto zasľúbenie dal, ale aj jeho dôvodom. Chceme pochopiť, aký význam má mať toto nebeské zjavenie. Uvedomujeme si, že táto udalosť spečatí osud tých, ktorí odmietli Krista, pripraví uzavretie zmluvy, ktorou začína 70. týždeň Danielovho proroctva, a prinesie slávu nášmu Spasiteľovi a Bohu. Aký však má Pán dôvod, pre ktorých nás uznal za hodných zjavenia tejto pravdy? Odpovede na túto otázku môžu byť rôzne, isté však je, že jedna z nich prevláda a môžeme ju sledovať v celom Novom zákone. Budeme ju nazývať potešenie nádejou Jeho príchodu.

Potešenie v zármutku – Jána 11: 17–44

Listy apoštolov nám môžu pomôcť vyložiť historické knihy. Preskúmajme preto evanjeliá a vyhľadajme udalosti a slová, ktoré hovoria o Pánovom návrate do povetria pre Cirkev. Väčšina čitateľov Písma sa zhoduje v tom, že prvé miesto k tomuto predmetu máme tam, kde Pán Ježiš pristúpil k Lazarovmu hrobu. Obraz nášho Najvyššieho Veľkňaza je možné najlepšie vidieť vtedy, keď čítame, že sa Ho nedotkla strata dobrého priateľa, ale zármutok a smútok jeho príbuzných. Hoci Pán Ježiš naozaj vedel o všetkom, čo sa stalo, je tu zdôraznená práve tá skutočnosť, že Ho k slzám nepriviedla samotná Lazarova smrť, ale zármutok smútiacich (Jána 11:33–35), a tak všetkým ukázal, že je schopný „… súcitiť s našimi slabosťami…“ (Žid. 4:15).

Tesne pred touto dojímavou scénou máme možnosť nahliadnuť do diskusie medzi Pánom Ježišom a Martou. Sklamanie a zármutok Marty sa prejavia vtedy, keď spochybní načasovanie Pánovho príchodu. Práve na tomto mieste, pri hrobe človeka, ktorý skutočne i fyzicky zomrel, nám Pán Ježiš pripomína doslovné, fyzické vzkriesenie, ktoré sa naplní pri všetkých veriacich.

Hoci Marta zjavne už vtedy vedela o budúcom telesnom zmŕtvychvstaní (v. 24), Pán jej iba vtedy svojimi slovami odhalil túto dovtedy úplne neznámu pravdu. Skutočnosť, že majú byť mŕtvi veriaci vzkriesení, sa zhoduje aj s tvrdením, že tí veriaci, ktorí budú v tom okamihu žiť na zemi, nikdy nezomrú! Na prvý pohľad to určite môže vyzerať zvláštne, ale vo svetle toho, o čom svedčia Pavlove listy, je to dôkazom vytrhnutia Cirkvi. Cieľom návratu Krista v spoločnosti živých i zosnulých veriacich teda je, aby poskytol potešenie smútiacim svätým, ktorí trúchlia nad stratou milovaného človeka.

Povzbudenie v obavách – 1. Tesaloničanom 4:13–18

To nás prirodzene vedie k slovám 4. kapitoly 1. listu Tesaloničanom, kde Pavel rieši podobnú otázku, za trochu iným účelom. Stále je za tým na pozadí myšlienka o milovaných, ktorí už zosnuli v Ježišovi, ale v tejto časti Písma je menej zármutku a viac obáv – strachu, že tí, ktorí nás opustili už predtým, akosi prejdú pomimo požehnania, ktoré sa naplní pri Jeho návrate. Boh využil túto príležitosť na to, aby nám načrtol poradie udalostí pri vytrhnutí Cirkvi, čím nás zbavuje obáv, ktoré mnohých napĺňajú. V skutočnosti to má veľmi ďaleko od toho, aby premeš-

kali Pánov návrat. Tí, ktorí sú v hroboch, budú prví, ktorí vystúpia hore! Všimnite si isté frázy, ktorých účelom je odstrániť tieto obavy a dať pokoj znepokojenému srdcu. Po prvé, je to samotný Pán Ježiš, kto po nás zostúpi. Potom tam máme to slávne slovo nerozlučiteľného znovuzjednotenia,„vždy“, za ktorým nasleduje potešujúce „s Pánom“. A potom, „Takže sa potešujte navzájom týmito slovami“. Takže teraz určite môžeme vidieť, že povzbudenie z tohto zasľúbenia povolania nie je určené len pre časy zármutku, ale aj pre obdobie obáv.

Povzbudenie v neistote – Jána 14:1–7

Keď sa prostredníctvom Jánovho evanjelia pripojíme k malej skupine ľudí počas tej noci, keď Pána Ježiša zradili, ktorá sa zhromaždila v tej hornej dvorane, môžeme vidieť ďalší aspekt potešenia, ktoré Jeho ľud dostal. Títo ľudia vďaka vlastnej priamej skúsenosti poznali, že v Jeho prítomnosti môžu nájsť povzbudenie v akýchkoľvek okolnostiach, pretože ich Pán má vládu nad každou možnou situáciou. Oni museli čeliť neistote, pretože zistili, že je medzi nimi zradca (13:21) a ich vodca ide na také miesto, kde s Ním už nebudú môcť byť (13:33). Ako sa tá hodina približovala, ich srdcia napĺňala panika, a my počujeme Boha potešenia hovoriť: „Nech sa neľaká vaše srdce!“.

V tejto chvíli použil obrazy, ktoré dobre poznali. Jeho slová: „… vám idem prihotoviť miesto“, priniesli okamžite do ich mysle obraz ženícha a Jeho túžby po návrate medzi nich. Títo ľudia dobre vedeli, ako sa zasnúbenie a prípadné manželstvo uzatváralo, a tak si mohli ľahko všimnúť podobnosť s tým, čo im nebeský Ženích hovoril. Veľmi dobre vedeli, že najskôr je potrebné vybrať nevestu, a potom za ňu zaplatiť veno. V tejto chvíli by nastávajúci manžel opustil svoju drahú so sľubom, že sa po ňu vráti, keď jej pripraví miesto, a vezme ju tam, aby bola navždy s ním. S výhľadom na nastávajúce udalosti, museli títo ľudia poznať, že Pána Ježiša nemohol nikto prinútiť odísť, ak by to nechcel On sám. Aj za týchto okolností mal všetky veci pod kontrolou a nikto Mu nemohol zabrániť dokonať Svoje dielo. Ani v časoch neistoty nikdy nestrácajme zo zreteľa túto skutočnosť, že On riadi všetky veci a naplní Svoj sľub, že sa k nám vráti.

Z tejto skutočnosti vyplývajú aj ďalšie praktické dôsledky Jeho vytrhnutia, vrátane posväcujúceho účinku, ktorý by mal mať na nás, a povzbudenia k vytrvalej službe, ktoré plynie z udalostí, ktoré s ním súvisia. Nezabúdajme však brať potešenie z nádeje Jeho príchodu po nás.

MOC JEHO NÁVRATU

Matthew Cain

Morálny vplyv Pánovho návratu na veriacich

Zasľúbený návrat nášho Pána je pre veriacich veľkým povzbudením. Písmo nás opakovane učí, že ak úprimne veríme tomu, že Pán Ježiš Kristus príde znova na túto zem, má to mať silný vplyv na to, ako žijeme naše každodenné životy.

Nádej slávy

„Lebo sme spasení v nádeji.“ (Rim. 8:24), to znamená, že spasenie, ktoré nás oslobodilo spod trestu za hriech, predpokladá aj budúce vyslobodenie z prítomnosti hriechu. Ak tento výhľad budúcej slávy nemá žiadny

praktický vplyv na naše životy dnes, potom ho naozaj neočakávame a nechápeme Božie spasenie. Naše znovuzrodenie z nás urobilo Božie deti. A hoci to svet nevidí (1. Jána 3:1), naše životy by mali byť odrazom toho, kým skutočne sme, pretože vieme, že jedného dňa sa to prejaví verejne.

Deň, kedy sa to stane, je dňom Pánovho návratu: „Milovaní, teraz sme deťmi Božími, a ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je. A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý." (1. Jána 3:2–3). Ak nám Písmo predstaví Pána Ježiša v Jeho sláve, ktorá sa týka aj nás, bude to musieť mať účinok na nás aj teraz. Toto je koniec koncov veľký cieľ nášho spasenia a to, čo Peter nazýva „cieľ a koniec svojej viery," (1. Pet. 1:9). On hovorí, že sme sa znovu narodili „cieľom živej nádeje vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych," teda k nádeji, ktorá sa naplní „pri zjavení Ježiša Krista" (1. Pet. 1:3,7).

Spasenie, ktoré robí rozdiel

Prvý list Tesaloničanom hovorí o Pánovom príchode do povetria pre Jeho Cirkev ako záchrane pred hnevom, ktorý dopadne na tých, ktorí sú v duchovnej tme. „A tak teda nespime ako ostatní, ale bdejme a buďme triezvi… Ale my súc synmi dňa buďme triezvi oblečúc si pancier viery a lásky a vezmúc za prilbu nádej spasenia," (1. Tes. 5:6–8). Byť triezvy znamená mať jasnú myseľ, udržiavať naše mysle bez intoxikácie dočasnými, plytkými zvodmi sveta okolo nás. Očakávanie Pánovho návratu, aby nás vytrhol do nebeského domova, nám pripomína, že sme synovia svetla, ktorí patria ku dňu, doby, ktorá ešte iba má prísť. Práve Pánov príchod pre nás je dôvodom, prečo žijeme odlišne od tých, ktorí patria do temnoty noci. Ich predstava budúcnosti je spojená so zemou; naša nádej ide ďalej a vyššie. „Na to myslite, čo je hore, nie na to, čo je na zemi. Lebo ste zomreli, a váš život je skrytý s Kristom v Bohu, a keď sa zjaví Kristus, náš život, vtedy sa aj vy s ním zjavíte v sláve. Teda mŕtvite svoje údy, ktoré sú na zemi, smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadosť a lakomstvo, ktoré je modlárstvom," (Kol. 3:2–5). Spasenie milosťou neznamená, že môžeme žiť bezstarostne. Milosť „ktorá nás vyučuje, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista," (Tít. 2:12–13). Opäť platí, že prichádzajúca sláva Krista je impulzom pre zbožný život v prítomnosti.

Svet okolo

Eschatológia (náuka o posledných časoch) a etika (morálne zásady, ktorými sa riadi naše správanie) sú pevnou súčasťou Písma. Preto účelom štúdia proroctiev nie je len formulovať lepší dôvod pre štúdium Biblie, ale pravé poznanie Boha a život v úcte a bázni Božej z poznania Božieho prichádzajúceho súdu pri návrate nášho Pána. Apoštol Peter píše, že napriek posmechu skeptikov, „… príde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pominú nebesia s rachotom, a živly, rozpálené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria." (2. Pet. 3:10). To nie je napísané iba preto, aby tým uspokojil našu zvedavosť. Boží plán je potrebné poznať a veriť mu, pretože táto budúcnosť ovplyvňuje morálnu kvalitu našich životov.

Eschatológia by nás mala motivovať k zbožnému životu. A tak Peter pokračuje: „Keď sa to teda všetko tak rozplýva, akí musíte vy byť v svätom obcovaní a v pobožnosti," (2. Pet. 3:11). Ak teda vieme, že všetky ľudské diela budú spálené, je rozumné, aby sme žili srdcom, ktoré si na nich zakladá? Ak bude Pán pri svojom návrate súdiť bezbožníkov, je rozumné, aby sme sa prispôsobovali

ich životu podliehajúcemu Božiemu súdu? Pán sa vracia preto, aby súdil hriech. Ak sa tešíme na Jeho návrat, musíme sa naučiť nenávidieť hriech a milovať spravodlivosť. Peter pokračuje, „A nové nebesia a novú zem podľa jeho zasľúbenia čakáme, v ktorých prebýva spravodlivosť." (2. Pet. 3:13). A opäť, táto vyhliadka by mala na nás mať nasledujúci účinok: „Preto, milovaní, keď to očakávate, snažte sa, aby ste mu boli nájdení nepoškvrnení a bezvadní v pokoji." (2. Pet. 3:14).

Výzva, ktorú treba vziať v úvahu

Staráme sa o to, „aby ste mu boli nájdení… v pokoji." (2. Pet. 3:14)? Toto nie je len „pokoj s Bohom", ktorý sme dostali v okamihu, keď sme uverili v Krista. Bezbožnosť vnáša do našich životov nepokojného ducha. Ak žijeme život iba podľa kritérií súčasnej doby, zaťažujeme si tým svedomie, najmä keď počujeme o Pánovom skorom návrate. Zmysel slov „aby ste mu boli nájdení… v pokoji" v tomto prípade leží v tom, že je nevyhnutne potrebné zbaviť náš život tých vecí, ktoré nás trápia, mať čisté svedomie, báť sa hanby alebo sklamania pre prípad, ak by sa Pán vrátil práve dnes. Naozaj veríte, že sa vráti? Premýšľali ste o tom v poslednej dobe? Premýšľate o tom aj teraz a podľa toho upravujete svoj život? Život len pre súčasnú dobu je absurdný; táto doba je iba prechodná a všetko okolo nás bude spálené. Ovocie svätosti a zbožnosti zostáva na veky a bude odmenené, keď sa Pán vráti.

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

Ľudské úspechy

Väčšina z nás sa rada chváli tým, čo sme dosiahli a snaží sa upriamiť pozornosť na nami vynaložené úsilie a obeť na náklady a čas, ktorý sme tomu venovali. Niektoré projekty bolo možné dokončiť len vďaka veľkej fyzickej námahe, drine, prácou až po hranicu vyčerpania a nepredstaviteľnou ľudskou vytrvalosťou. Na ich dosiahnutie bolo potrebné vyvinúť úsilie spôsobujúce pot zalievajúci oči, boľavé svaly, napäté šľachy, unavené končatiny a v niektorých prípadoch dokonca aj smrť. Stovky kilometrov ciest a železníc bolo možné vybudovať iba vďaka intenzívnej ťažkej práci.

Iné projekty sú výsledkom zručnosti inžinierov, vkusu architektov a vynaliezavosti ďalších brilantných mysliteľov: mosty preklenujúce hlboké priepasti alebo kilometre oceánov; tunely vytesané cez pevnú skalu; Alpské cesty, ktoré sa vinú a kľukatia po úbočiach hôr; bohato zdobené budovy, ktoré už mnohé desaťročia priťahujú obdiv turistov a návštevníkov; mrakodrapy a veže sa vypínajú do závratných výšok a súťažia s ostatnými o titul najvyššej stavby na svete.

Ďalšie úspechy však nebolo možné dosiahnuť bez vynaloženia obrovských súm peňazí a neuveriteľného bohatstva. Ich dokončenie záviselo od ohromných finančných investícií, ktoré dosahovali miliónové, alebo miliardové hodnoty.

Mnohé z týchto ohromných, sotva uveriteľných úspechov ľudského ducha sa potom spomínajú v knihách, ako napríklad v „Guinnessovej knihe rekordov".

(dokončenie článku na zadnej obálke)

*Pokračovanie článku **Dobré zvesti z neba** zo strany 29:*

Avšak najväčším projektom, aký sa kedy uskutočnil, je záchrana hriešnikov, poškvrnených hriechom, ktorým hrozí, že budú tráviť večnosť v ohnivom jazere, ktoré nikdy nevyhasne. Tento ohromný plán spásy vznikol v Božom srdci a cenou, ktorú si vyžadoval, bola smrť jediného Božieho Syna. Ani všetko bohatstvo tohto sveta nám nemohlo zabezpečiť spasenie; „vediac, že nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom,… ale drahocennou krvou ako bezvadného a nepoškvrneného baránka, Krista," (1. Pet. 1:18,19). Obetovanie a utrpenie Božieho Syna na kríži zabezpečilo spásu celého ľudstva. On umožnil každej ľudskej bytosti prístup ku kráľovskej milosti aj napriek tým najviac poškvrňujúcim hriechom, a spravodlivé vyhnutie sa večnému odsúdeniu, ktoré si naše hriechy zaslúžia. Cena, ktorú za to Boh zaplatil, je nevyčísliteľná:

Keď myslím na to, že Boh svojho Syna neušetril, je ťažké prijať, že Jeho zomrieť poslal;
A tak na kríži, s radosťou bremeno moje niesol, aby môj hriech odňal, On krvácal a mrel.

(Stuart K. Hine)

Cena, ktorú musel Kristus zaplatiť, je nevyčísliteľná: neopísateľné utrpenie, jednoznačné a neúprosné odsúdenie, ľudské odmietnutie a opustenie Bohom. Takáto cena by priviedla svet k bankrotu, ale Kristus svojou výkupnou smrťou vykonal a zaplatil všetko, čo Boh žiadal, aby sme mohli byť navždy v nebi.

Čo musím ja urobiť alebo dať, aby som získal toto spasenie? Akú cenu musím zaplatiť, aby som mal večný život? Je prekvapujúce, že je „… darom Božím… v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi" (Rim. 6:23). Vďaka Božej milosti je ponúkaný zdarma, úplne nezaslúžene, ponúkaný bez peňazí a bez uvedenia ceny. Jednoducho ho môžeme prijať bez toho, aby sme niečo ponúkli na výmenu; dá sa získať iba vierou v Krista a spoľahnutím sa na obeť, ktorú On priniesol a na dielo, ktoré On vykonal na hanebnom kríži na Golgote. „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil." (Efež. 2:8,9).

Kedy môžem získať toto spasenie? „… Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!" (2. Kráľ. 6:2). Naša rada pre teba, drahý čitateľ, sa nachádza v Izaiášovi 55:6,7: „Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko! Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešľachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi, a zľutuje sa nad ním, a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiť."

ISSN 1451 1991

Pokračovanie článku Dobré zvesti z neba zo strany 29:

Avšak najväčším projektom, aký sa kedy uskutočnil, je záchrana hriešnikov, poškvrnených hriechom, ktorým hrozí, že budú tráviť večnosť v ohnivom jazere, ktoré nikdy nevyhasne. Tento ohromný plán spásy vznikol v Božom srdci a cenou, ktorú si vyžadoval, bola smrť jediného Božieho Syna. Ani všetko bohatstvo tohto sveta nám nemohlo zabezpečiť spasenie; „vediac, že nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom,... ale drahocennou krvou ako bezvadného a nepoškvrneného baránka, Krista," (1. Pet. 1:18,19). Obetovanie a utrpenie Božieho Syna na kríži zabezpečilo spásu celého ľudstva. On umožnil každej ľudskej bytosti prístup ku kráľovskej milosti aj napriek tým najviac poškvrňujúcim hriechom, a spravodlivé vyhnutie sa večnému odsúdeniu, ktoré si naše hriechy zaslúžia. Cena, ktorú za to Boh zaplatil, je nevyčísliteľná:

Keď myslím na to, že Boh svojho Syna neušetril,
je ťažké prijať, že Jeho zomrieť poslal;
A tak na kríži, s radosťou bremeno moje niesol,
aby môj hriech odňal, On krvácal a mrel. *(Stuart K. Hine)*

Cena, ktorú musel Kristus zaplatiť, je nevyčísliteľná: neopísateľné utrpenie, jednoznačné a neúprosné odsúdenie, ľudské odmietnutie a opustenie Bohom. Takáto cena by priviedla svet k bankrotu, ale Kristus svojou výkupnou smrťou vykonal a zaplatil všetko, čo Boh žiadal, aby sme mohli byť navždy v nebi.

Čo musím ja urobiť alebo dať, aby som získal toto spasenie? Akú cenu musím zaplatiť, aby som mal večný život? Je prekvapujúce, že je „... darom Božím... v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi" (Rim. 6:23). Vďaka Božej milosti je ponúkaný zdarma, úplne nezaslúžene, ponúkaný bez peňazí a bez uvedenia ceny. Jednoducho ho môžeme prijať bez toho, aby sme niečo ponúkli na výmenu; dá sa získať iba vierou v Krista a spoľahnutím sa na obeť, ktorú On priniesol a na dielo, ktoré On vykonal na hanebnom kríži na Golgote. „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil." (Efež. 2:8,9).

Kedy môžem získať toto spasenie? „... Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!" (2. Kráľ. 6:2). Naša rada pre teba, drahý čitateľ, sa nachádza v Izaiášovi 55:6,7: „Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko! Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešľachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi, a zľutuje sa nad ním, a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiť."